XVIII. évfolyam 5. szám. **Ára: 1 forint** 1962. február 1.

Ludas Matyi

Vasvári Anna rajza

— Siessen, Pirikém, mert fél ötkor lejár a munkaidőm...

Az absnitzli

Eredete ismeretlen. Sem a Turóczi, sem a Kézai krónika nem említi, Budapesten az imperializmus felvirágzása idején jelent meg, és rendkívül gyorsan elterjedt. Főként csemegeüzletekben árulták, homályosabb mellékpultokon, de kapható volt jobb hentesboltokban is. A sokfajta felvágott kezdő és végdarabjait, valamint egyéb okokból kivágott részeit, tálakban gyűjtötték, és mélyen leszállított áron, staniclibа mérve árulták. Leginkább kereskedelmi alkalmazottak, egyetemi hallgatók, kistisztviselők, írók, költők, tanítók és hasonló szociális elemek fogyasztották vacsorára.

Most, immáron földi javakban dúskálva, elárulhatom: nekem is ízlett. Prágai sonka vége, szalámi sarok, füstölt hús, mortadella, kötözött sonka, szárított hús, veronai darabok keveredtek a tálban; csupa változatosság és meglepetés. Állva fogyasztottam a Károlyi-palota közelében, egy söntésben, két serclivel és egy savanyú paprikával, pikoló világos mellett. Időnként vendégeim is voltak hozzá: egy humorista meg egy esztéta. A zacskóból kínáltam őket, de sörrel nem; az esztéta télennyáron náthás volt.

Mindez több évtizeddel ezelőtt történt, és én mostanában gyakran elidőzöm a roskadásig töltött KÖZÉRT és CSEMEGE kirakatok előtt, de minden emóció nélkül. Sehol sem találkoztam absnitzlival.

Aztán egy napon, hirtelen mégis rátaláltam.

Tíz deka gépsonkát vásároltam egy belvárosi csemegeboltban. A gondosan elfüggönyözött üvegfal mögött, láthatatlanul készítették el a csomagomat, csak mikor odahaza kibontottam, jöttem rá, hogy két szelet sonka között rég nem látott kedvencem rejtezik: legalább öt deka absnitzli! Nyomban neki estem, de nem ízlett. Vajh miért? Nagyjából a régi absnitzli volt, azzal a szóra sem érdemes különbséggel, hogy most nem tudom melyik darabot minek nevezzem, és az ára sem harmada a sonkának, hanem pont annyi.

Hát nekem már semmi sem ízlik!? — fakadtam ki elkeseredetten, miközben egy recés bőrlebernyeg és egy rozsdavörös kolonc közt matattam.

Másnap elpanaszoltam a dolgot az orvosnak.

Figyelmesen meghallgatott, aztán kijelentette, hogy a jelenség múló természetű; tudat alatti csökönyből és hiábavaló vasomotorikus berzenkedésből ered. Biztosított, hogy ez az érzés lassan veszít az intenzitásából, elposványosodik, később, a megszokás folytán teljesen felszívódik, és akkor úgy fog ízleni ez az absnitzli, öthúszért, mintha valódi gépsonka lenne.

Kőműves Imre

Ezt olvastuk...

Lilliputi konyhaberendezés

A Magyar Nemzetből megtudhatjuk, hogy 13×10 cm nagyságú törpe hűtőszekrény készült. A pöttöm frizsider bizonyára népszerű lesz a kisevők körében, akik a vacsorájukból megmaradt másfél túróspalacsintát akarják frissen tartani másnapi fogyasztásra.

Helytelen erőfeszítés

Az Esti Hírlap megírja, hogy egy kiváló mexikói forradalmár-festőművészt börtönbe vetettek, „... ahonnan a világ haladó közvéleményének nyomására még mind ez ideig nem bocsátották szabadon".

Reméljük, hogy a világ haladó közvéleménye előbb-utóbb észhez tér, abbahagyja a nyomást, és nem gördít akadályt a mexikói művész szabadonbocsátása elé!...

Film-csemege

A Hétfői Hírek beszámolt a cannes-i filmfesztivál előkészületeiről, s a vezetőség terveiről, amely szerint az idén „Kevesebb ragyogó kiállítású, de tartalmatlan mű kerül majd bemutatásra."

Akik nem tudnak kiutazni a cannes-i filmfesztiválra, ezzel a hírrel vigasztalódhatnak.

Dr. Árgus

Farsangi bál

Szegő Gizi rajza

– Figyelmeztetem, Mancika, hogy éjfél után le kell venni az álarcot!

Ön-szuggesztió

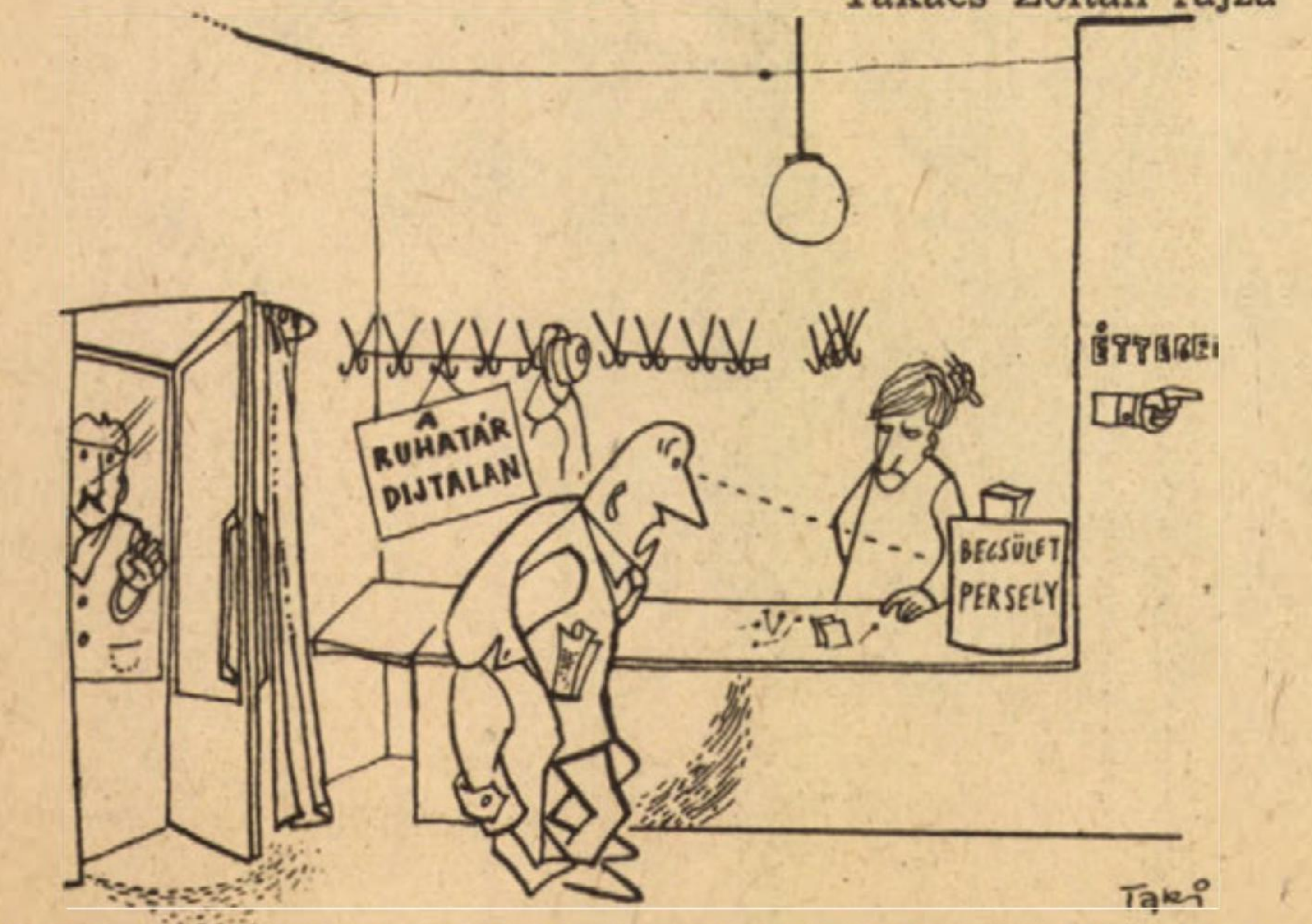
Pusztai Pál rajza

– Annyit mondtam a vevőknek, hogy ez a készülék remek, míg végül beugrottam és vettem egyet!

Egyenes beszéd

Takács Zoltán rajza

Ideges gyerek

Szegő Gizi rajza

– Elég volt az altató-dalokból! Dorlotint kérek!

Indokolt!

Gerő Sándor rajza

– Mért kell maguknak ez az óriási raktár?
– Mert mi olyasmit gyártunk, amit sehol sem lehet eladni!

ÓVAKODJUNK A SZÉLHÁMOSOKTÓL!

A főkönyvelő benyitott a Csúcshivatal igazgatójának szobájába:

— Olvasta? Egy szélhámos nem létező közlönyre vett fel előfizetéseket és félmilliót szedett össze hivataloktól és vállalatoktól.

— Úgy kell nekik. Ha így be lehet őket csapni!

Hirtelen elsápadt:

— Remélem, a mi vállalataink nem fizettek elő?

— Szerencsére, nem.

Az igazgató az asztalra csapott:

— Meg kell előzni a szélhámosok manővereit. Hívja össze az összes vállalati vezetőket.

Egy hét múlva a csúcsigazgató megnyitotta az értekezletet, majd vázolta a szélhámosok trükkjeit és óvatosságra intette a kartársakat.

Alig ért véget az értekezlet, mely hivatva volt a nép vagyonát óvni, a csúcsigazgató titkárnője két látogatót jelentett be. Az egyik, a csúcsigazgató dolgozószobájában megkérdezte:

— Olvasta, elvtárs, az előfizetéssel szélhámoskodó kalandor bűnlajstromát?

— De mennyire olvastam — hangzott a büszke válasz —, az imént tartottam ebben az ügyben értekezletet. Figyelmeztettem beosztottjaimat arra, hogy óvakodjanak a szélhámosoktól.

— Nagyon helyes — vette át a szót a másik. — Mi azért jöttünk, hogy ezt a harcot támogassuk. Tekintve, hogy az iparág vállalatai áteshetnek a ló túlsó oldalára, és még azokat is bizalmatlanul fogadnák, akik a szélhámosok elleni küzdelemben segítségükre akarnak lenni, mi egyenesen ide jöttünk, hogy a megelőzés eszközével támogassuk a harcot a hiszékenység vámszedői ellen.

Most kinyitotta aktatáskáját:

— Íme, a küzdelem legegyszerűbb és leghatásosabb módja. Ezt a zománctáblát minden vállalatnál ki kell függeszteni.

Kiemelt egy táblát és átadta az igazgatónak, aki megnézte, azután megkérdezte:

— Mibe kerül darabja?

— Mindössze száztizenhét forint.

— Négyszáz vállalatunk van — közölte az igazgató. — Utasítom a vezetőket, hogy vegyék meg a táblákat.

— Akkor talán ezt a mintadarabot itt is hagyjuk — búcsúztak a látogatók.

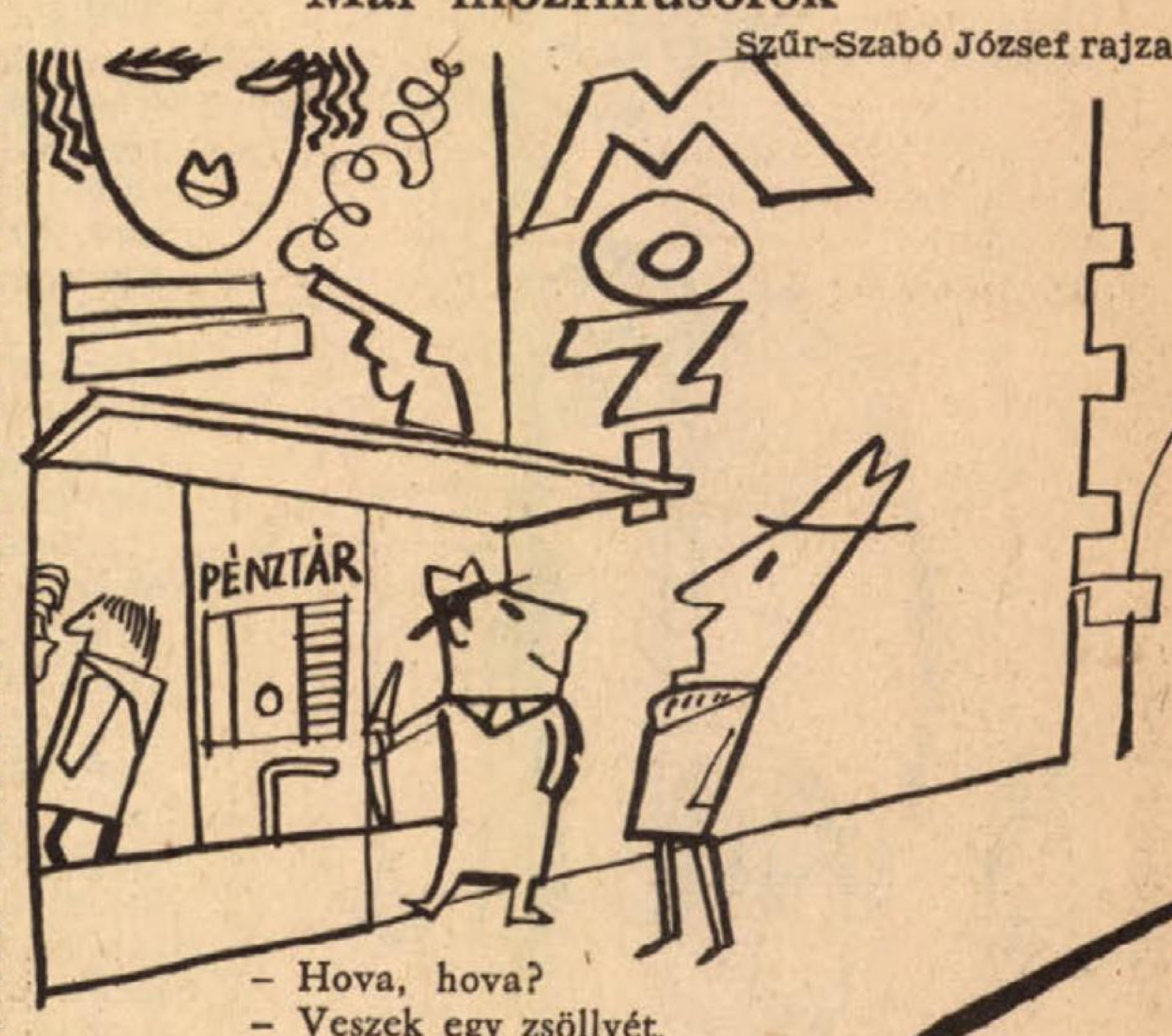
Amikor eltávoztak, a csúcsigazgató a zománctáblát a könyvállványra helyezte és két lépést hátrálva úgy nézte a feliratot, mint egy festményt. A táblán rikító piros betűkkel ez állott:

ÓVAKODJUNK
A SZÉLHÁMOSOKTÓL!

(p. l.)

Mai moziműsorok

Szűr-Szabó József rajza

– Hova, hova?
– Veszek egy zsöllyét.
– Hogy jutott eszébe?
– Szeretnék egy jót szundikálni...

Falusi öregdiák

Szegő Gizi rajza

– Aztán az esti iskola után nehogy elcsavarogj, apjuk!

Akinek szívesen tapsolunk

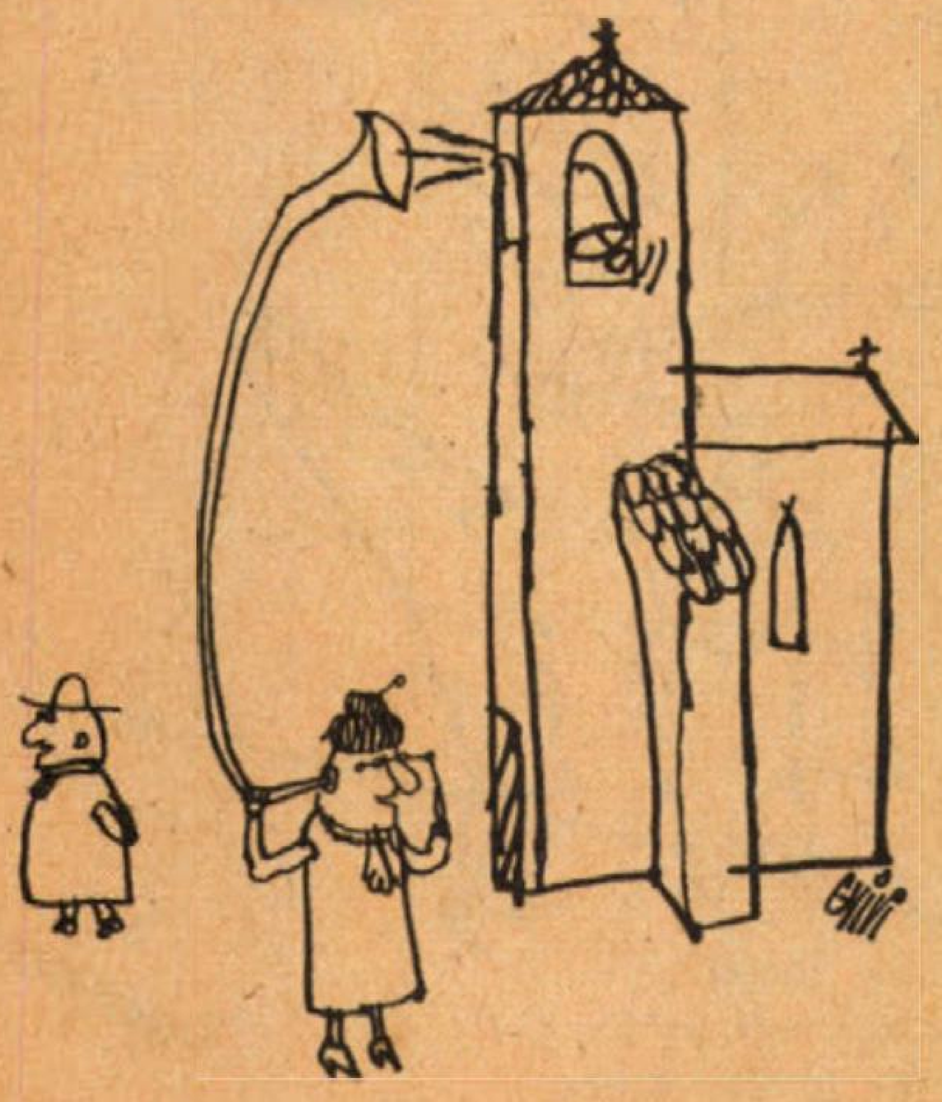
(Kallus László rajza, most megnyílt kiállításáról)

Garas Dezső

Kisváros

Gyulai Líviusz rajza

LEVÉL a csokoládé fliptől

Fiatalember!

Csak örvendezni tudtam, amikor délután hat óra tájban a zsúfolt cukrászda-presszóban, a mellettem levő asztalnál ön és egyik ifjú barátja már a harmadik csokoládé flipet rendelte. Elvégre jól keres a mai fiatalság, igyon minél több csokoládé flipet: nem sok benne a szesztartalom és tápláló. Hasznukra válik ez önöknek, akik ketten együtt sem haladják túl a negyven esztendőt.

Így tűnődtem, majd a világ folyásán elmélkedtem, ami néhány percig elvonta figyelmemet önről és barátjáról. Kisvártatva hívtam a fizető pincért, de az nagyvártatva sem jött, míg végül is lihegve és felzaklatott idegállapotban megjelent. Miközben fizettem, fegyelmezte magát, arcvonásai elsimultak, előzékenyen bocsánatot kért tőlem a késedelemért és megkérdezett, hogy vajon nem láttam-e azt a két jól öltözött fiatalembert, aki a szomszéd asztalnál ült mellettem. Igenlő válaszom után közölte velem, hogy az a két csirkefogó — mármint ön és a barátja — fizetés nélkül távozott. (Úgy mondta, meglógtak, de nem szeretném önöket vérig sérteni!) S mivel egy csokoládé flip ára — panaszolta a főúr — tíz forint és huszonöt fillér, önök ketten hatvanegy forint és ötven fillérrel károsították meg őt, nem is szólva az obligát borravalóról, ami ilyen gavalléros fogyasztás mellett legalább öt forint lett volna.

Azóta bizonyára elmesélték már önök a galeriban, hogyan és miként, milyen furfangosan és bátran „hintázták át” a főpincért a hat csokoládé flippel. Valóban ügyesen dolgoztak. Ön az asztalnál maradt, miközben a társa a ruhatárban a pultra készítette a kabátjukat. Mialatt pedig a fizető pincér a terem túlsó végében számolt, ön egy pillanatig sem habozott. Felállt a helyéről, a kezében levő képesújságot alibinek az asztalon hagyta és komótosan kisétált a hallba a ruhatárhoz. Itt kényelmesen magára öltötte a már előkészített kabátját, két kerek forinttal jutalmazta a ruhatárost, majd barátjával együtt kisétált az ajtón.

Véleményem szerint egyáltalán nincs igaza a fizető pincérnek. Feleslegesen izgatta magát, feleslegesen neheztel önre és a barátjára. Ha ugyanis teszem fel például önök nem három-három csokoládé flippet, hanem kétszer ennyit fogyasztottak volna fejenként, akkor százhuszonhárom forintját (plusz borravaló!) sirathatta volna. Így tehát lényegében az önök szerénységén hatvanegyötvenet

keresett. És vajon mit szólt volna a főúr, ha 4 komplett vacsora és 8 üveg bor fogyasztása után hagyták volna el önök a helyszínt, persze fizetés nélkül, mint a szilveszteri nagy tolongásban tették egyesek a Gellértben és másutt is? Vagy gondoljon arra, hogy mennyien távoznak fizetés nélkül a nyári vendéglők teraszairól, amikor hirtelen elered a zápor?

Ne tegyen magának tehát szemrehányást, Fiatalember! Igya csak továbbra is a csokoládéflipet...

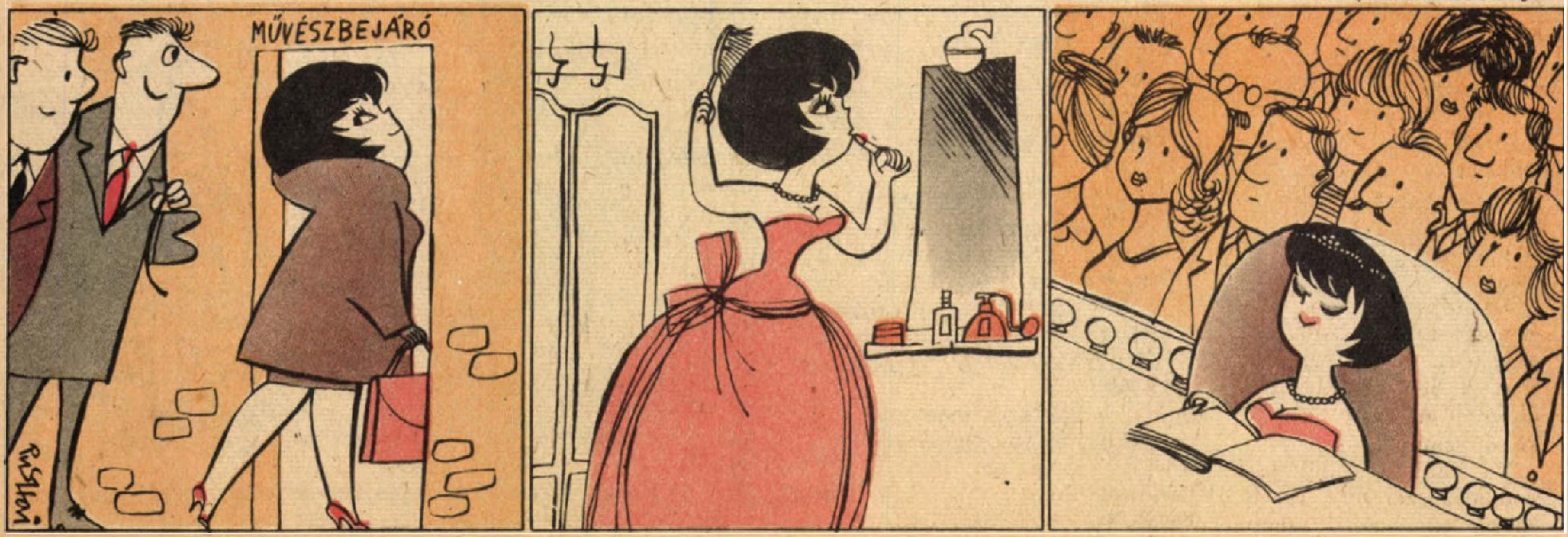
A minap olvastam egy újságcikkben, hogy „... amíg a kéz — *bárki keze* — mindannyiunk javán szorgoskodik, kart karba öltünk”. Beszélgetésükből közvetlen közelről önkéntelenül is hallottam, hogy ön és barátja dolgoznak, szorgoskodnak, és mindkettőjüknek munkahelyük van. Mégis legszívesebben két karomat a karjukba ölteném, és így kart karba öltve besétálnék önökkel együtt a Markó utcába. És otthagynám mindkettőjüket megőrzésre!

Legalábbis átmenetileg...

Földes György

Jucika a művelődési otthonban

Pusztai Pál rajza

A nagy mixer

Toncz Tibor rajza

Védőital Kuba ellen...

— A nyúlról írjon elsősorban, a „Nyúl a mezőn”-ről — kiáltott a szerkesztő Kotor János után — állítólag a kiállítás legjellegzetesebb darabja!

Kotor előszedte noteszét, és följegyezte: Nyúl — majd elballagott a kiállításra, amely „Képzőművészetünk fejlődése a századfordulótól napjainkig” címet viselte. Hosszasan elálldogált a Nyúl a mezőn című olajfestmény előtt. A kép nevéhez híven egy nyulat ábrázolt zöld mező közepette. Alatta kis réztábla: Jancsó János alkotása, 1962.

Ezután visszatért a szerkesztőségbe, és sűrű sóhajtások közepette hozzákezdett cikkéhez:

„A kiállítás egyik legfigyelemreméltóbb alkotását, a „Nyúl a mezőn”-t, új életünk e bátor hitvallását Jancsó János vetette vászonra a szocialista realizmus legelmélyültebb eszközeivel.

Tágas, téres mező, sehol egy hegy, egy sziklaóriás! — Mit nekem te zordon Kárpátoknak fenyvesektől vadregényes tája — zenél szívünkben a szabadságszerető lángész verssora. Ilyen tágas mezőkről álmodozott ő is, ahol féktelen szabadságvágya gát nélkül érvényesülhetett volna. De akkor ez még csak álom volt a feudálkapitalizmus elnyomása alatt sínylődő költő számára.

De ma! A beteljesült szabadságszeretet töretlen éposza ez a mező, amelyet csak az újtípusú ember szocialista optimizmussal vegyült alkotó humanizmusa festhetett ilyen derűsen, ilyen harsogóan zöldre!

És milyen öntudatosan áll a nyúl e zöld mező közepette, milyen bizalommal, bátran, nyíltan, félelem nélkül néz farkasszemet, illetve nyúlszemet ez az új típusú nyúl az új tárlatok új közönségével!”

Épp idáig ért Kotor, amikor a szerkesztő nyitott a szobába. — A bírálaton dolgozol? — fordult Kotorhoz. — Hallom, milyen zűr volt a tárlaton, elcserélték a „Nyúl a mezőn” névtábláját.

— Elcserélték?

— Igen. Habar Olivér festette 1932-ben.

Kotor egy haldokló hattyú fájdalmas búcsútekintetével pillantott a kéziratra, majd az anyagtakarékossági mozgalom keretében megfordította, és a hátlapon még sűrűbb sóhajtások közepette hozzákezdett az új bírálathoz:

— „... mély szimbólum ez a festmény; a dekadens burzsoá társadalom peremén élő — ha ugyan életnek nevezhető az ilyen tengődés — művész fájdalmas tiltakozása kora ellen. Nyúl a mezőn — mi más ez, mint lelki önarcképe a művésznek, aki maga is üldözött vad a kapitalizmus korában.

Már az is mily jellemző, hogy mezőn helyezte el Habar Olivér a nyulat. Sivár, a képzeletet béklyóba kötő mezőn. Sehol — még véletlenül se — egy hegy, egy éggel dacoló sziklaóriás, ahova felszökkenhetne a képzelet, hogy azután szabadon szárnyalhasson. Nem egy zajló jégtáblán vetette vásznára a nyulat a mester, sem a nagyváros szédítő forgatagában, hanem — érzik a finom célzatosságot? — egy sivár mezőn, ahol éppúgy nem terem sem gabona, sem gyümölcs, mint a kapitalizmus lélekorvasztó talaján.”

Kotor elégedetten nyújtózott egyet, és gépies mozdulattal a friss délutáni lap után nyúlt, amelyet közben már íróasztalára tettek. Benne volt már a *Nyúl a mezőn* fényképe. A nyúl mintha egyenesen és merőn Kotorra nézett volna. Bután, semmitmondóan és teljesen nyúlszerűen.

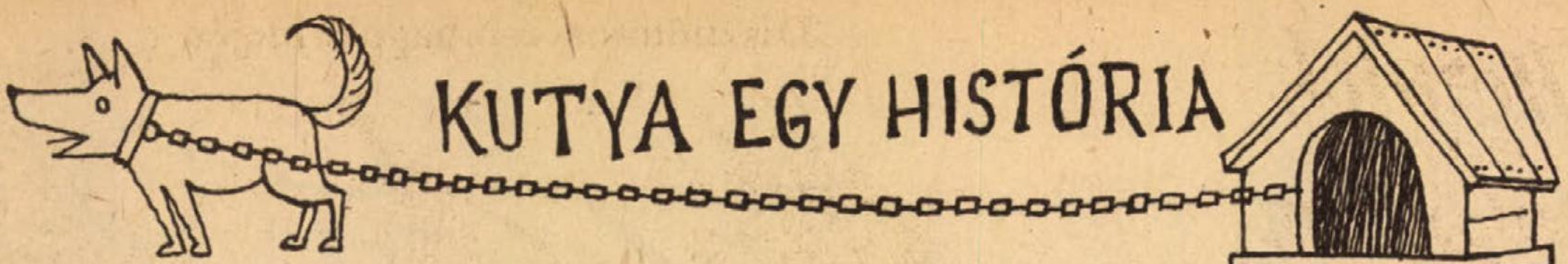
Csak Kotor érzett némi szemrehányást pillantásában.

Kertész Magda

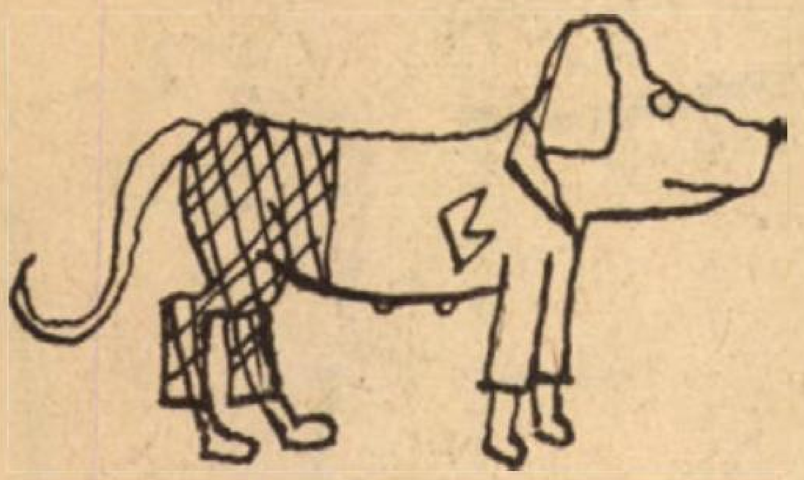
A néző drámája

KUTYA EGY HISTÓRIA

Fölvitte a teremtő a kutyák dolgát. Zsírosabb falatokat kapnak, intézményesen védik egészségüket mindenféle oltásokkal, de még társadalmi állást is betölt már egyikmásikuk. Hallottam okos szimatkutyákról, *akik* (azért a személyes névmás, mert ezek már nem men-

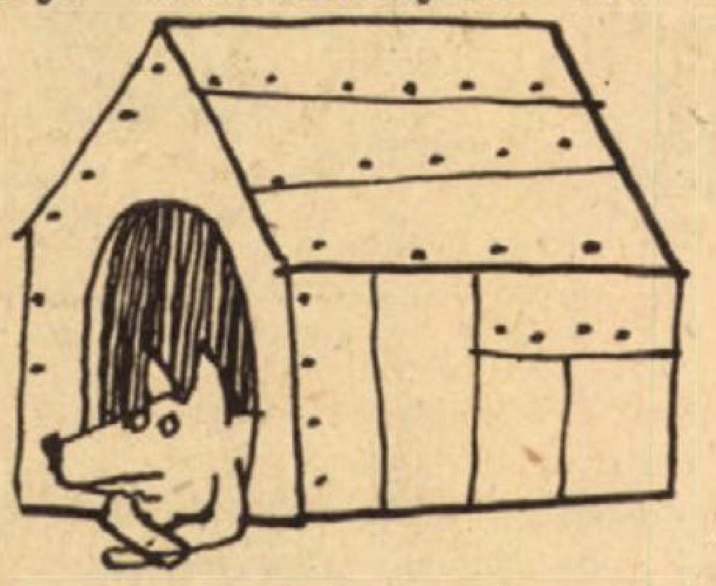

nek kutyaszámba!) rangot is viselnek; láttam takaros ölebet angolszabású, háromgombos zakóban; és legutóbb arról értesültem, hogy nagyobb kutyák valóságos státuszban, nem is alkalomszerű, hanem állandó munkaviszonyban vannak állami vállalatnál. Méghozzá bizalmi állásban!

Éjszakai vagyonőrt akart szerződtetni az egyik gyár s annak rendjemódja szerint főhivatala elé terjesztette kérését, de ott elutasították. Azt mondta a főosztályvezető, hogy a társadalmi tulajdont ugyan védeni kell, de minthogy a béralap nem gumiból van, és státusz nem terem minden galagonyaágon, olcsóbb megoldással kell próbálkozni. Az állatvédő egyesület tiszteletbeli tagjaként mi egyebet is javasolhatott volna, mint egy jólszituált farkaskutyát? Igen, az kell! Borzas szőrű, villogó szemű, erős agyarú farkaskutya, az majd távoltartja a gyár portájától az éjszakai vendégeket! Ráadásul mindezt ingyen szolgáltatásként kapják, mert mi kell egy kutyának?

A személyzeti vezetőnek tetszett az ötlet. Igaz is, egy jó eb nadrágjánál fogva viszi a tolvajt a társadalmi bíróság elé, a vagyonőr meg össze is játszhat a tolvajokkal. Még aznap elment tehát a kutyavásárra, hogy kinézzen egy minden szempontból kifogástalan, a kutya-arisztokráciával és a kutya-burzsoáziával egyáltalán nem sorsközös, s feltétlen hím farkaskutyát (nehogy problémák adódjanak!). Rá is talált egy erős csontú ebre, *akit* potom kétezerért volt hajlandó átengedni a gazdája. Szép jószág volt, olyanynyira, hogy a személyzetis, miután lefizette a vételárat és a gyár felé sétált az új alkalmazottal, elégedetten szorongatta a pórázt és minduntalan azt darálta magában: — Ez se kutya!

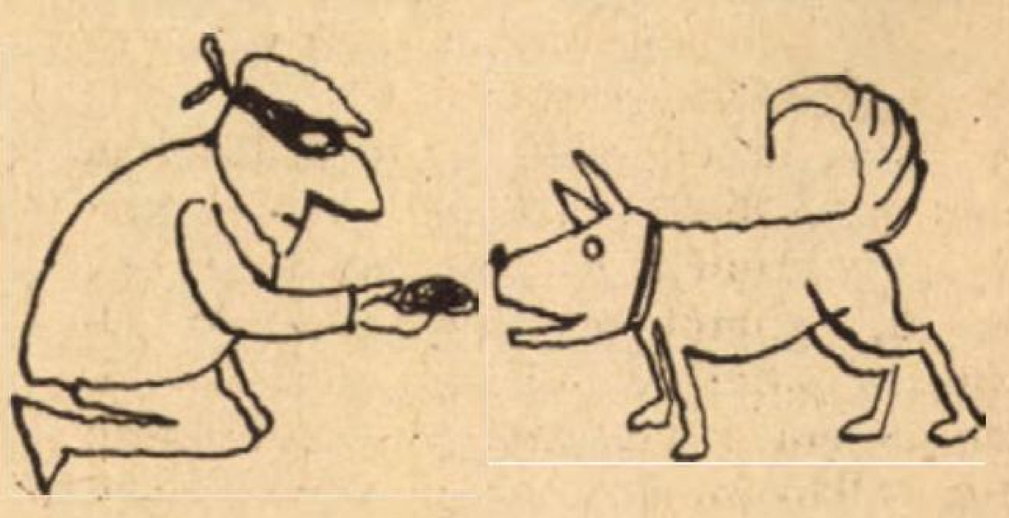
Bemutatta kollégáinak az új alkalmazottat, aztán elindult, hogy kijelölje munkahelyét. De ekkor

adódott az első bökkenő: a kutyának is lakásproblémája van! Frissen-gyorsan építtetett hát neki egy összkomfortos családi házat a gyár hátsó szögletében, alig nyolcszázért. No de lánc is kell nappalra, meg gondozó, meg koszt a kvártély mellé! Meg az oltás, meg az adó! A lánc kijön egy százasból... a gondozás, az a nappali portás dolga lesz, legfeljebb rá kell ígérni a fizetésére havi kétszázat... napi másfél kiló lóhús csak elég lesz... s még az adóval meg az oltási díjjal sem jön többe havi nyolcszáznál! Egy őr meg mit kérne? Legalább ezer-ezerszázat! De arra még rájönne az SZTK, meg mindenféle közteher, családi pótlék, egyszer előleg, máskor segély, közbenjárás a lakáshivatalban, és az ördög tudná elószámlálni! Mert problémák, haj, de milyen problémák vannak az emberekkel! Az egyik iszik, a másik veri az asszonyt, a harmadik beteges, a negyedik zavaros eszmékkel él... A kutyák ilyet nem tudnak produkálni!

És a kutya bevált. Olyan öntudatosan és szorgalmasan ugatott, hogy prémiumként napi tíz deka májat is kiutaltattak neki. Egy baj volt csupán: ugatását a szomszéd üzem kutyáján kívül senki sem respektálta. Az viszont annál jobban, minthogy más nembeli volt. Kutya nagy szerelem lett hát a dolog vége, s így a két hű eb a vágyakozástól se nem látott, se nem hallott többé. A kerítés alatt utat is találtak egymáshoz, és kell-e mondani: az állam pénzén szerelmeskedtek, a kutyák! Ettől kezdve semmi egyébbel nem törődtek, s egy tolvajbanda könnyűszerrel dézsmálgatta a közvagyont. De mi lett a nóta vége? Nem, nem buktak le az ebtársak! Csak megtetszettek a tolvajoknak, s egy szép csillagos éjszakán két lótüdővel elcsalogatták a nászban elérzékenyült és elgyengült négylábúakat is.

Minthogy szép, erős farkaskutyák voltak, biztosan akadt rájuk vevő. Talán egy másik üzem, ahol szintén

szűk volt a béralap és nem telt csak kutyastátuszra.

Úgy ám, a kutyafáját! És még így is egyszerűbb volt a kutyahistória, mintha egy igazi, eleven, kétlábú éjjeliőrt loptak volna el a tolvajok! Hogy számolt volna el vele a személyzetis?

Sz. Simon István

Diplomáciai bonyodalom

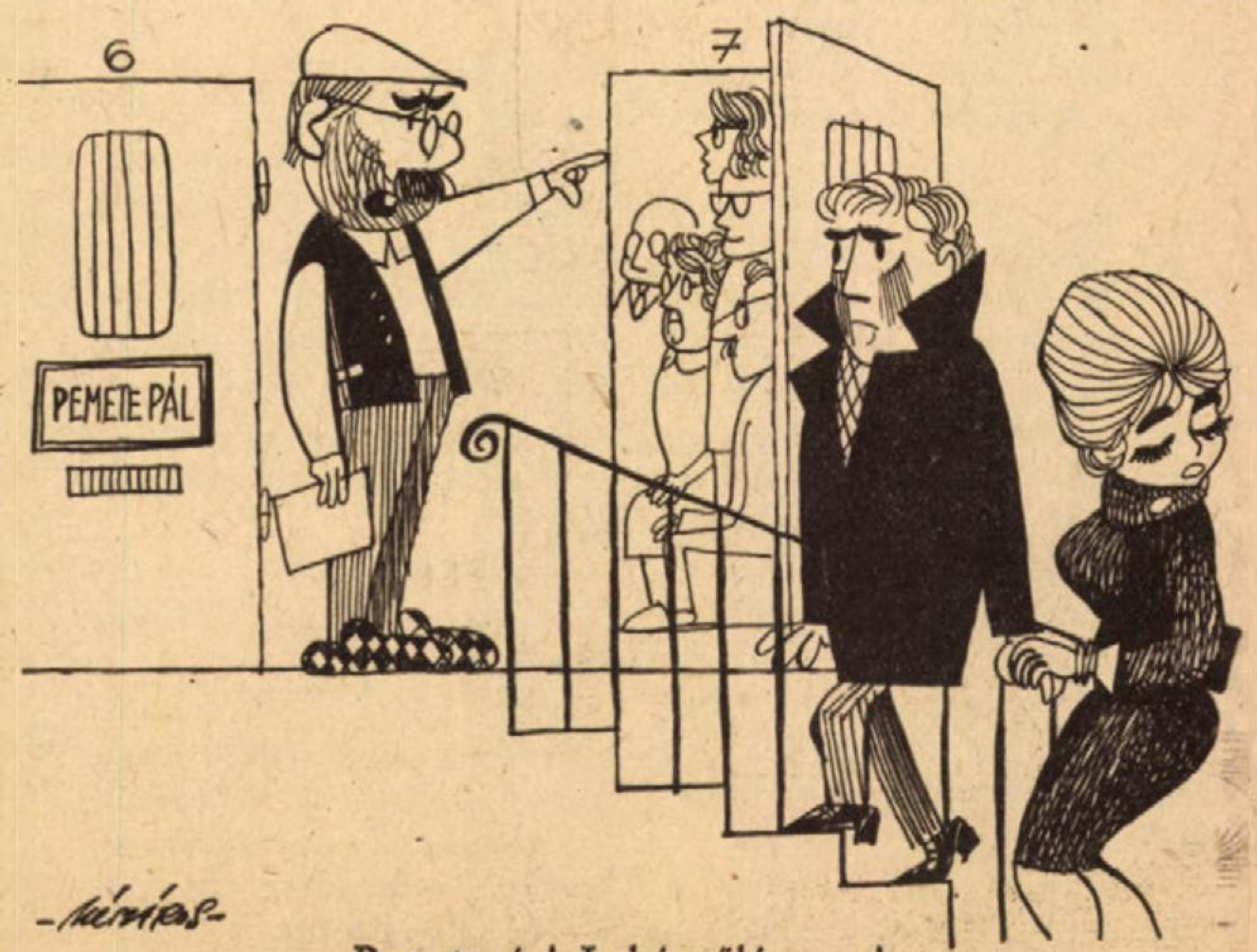
Toncz Tibor rajza

– Hallod, te bestia, ne vacakolj a külföldi vadászvendég úrral! ...

Balszerencsés fiatalember

Mészáros András rajza

– Pemete úr! Lakógyűlés van!

Disznótoros csomagok idején

Szegő Gizi rajza

– De jól jött ez a kis kóstoló!...

Változatok egy lakásban

Barátomék szövetkezeti lakást vettek, s a minap boldogan hívtak meg minket új otthonukba. Kérem, ha láttak már szép, modern lakást, akkor ezt ne nézzék meg. Olyan. És ne is csodálkozzanak, hogy már az előszobában leesett az állunk, de nem koppant, mert laticel borította a padlót, s így szerencsére feltűnés nélkül felvehettem. Ugyanis az üvegajtón át beláttunk a konyhába — színes lapokkal borított, beépített szekrény, a túloldalon étkezőhelyiség, kis szobában, nagy szobában izgalmas bútorok, csillárok. Csak álltunk, hallgató ajakkal a száraz ágon, amely az egyik vázában képviselte a természetet és a XX. századot.

Otthon kezdődtek a nehézségek. A feleségem megrohamozott.

— Fiam, ebben a lakásban nem fogadhatjuk őket.

— Jó, menjünk a Hungáriába — mondtam szelíden.

— Most komolyan beszélek — szólt a nej. — Arra gondoltam, hogy kissé átrendezzük a lakást. Ide figyelj. De előbb tedd le az újságot.

Abbahagytam a termelőmunkát, és felgyűrtem az ingujjamat. Tízévi házasság után már tudja az ember, mi a dolga. A nők sokszor beérik kevéssel is, ha látják a jószándékot. De kiderült, hogy a munkakészség imitálása nem elégíthet ki egy szenvedélyes lakberendezőt.

A lakás átdolgozása több szakaszban zajlott le. Először eladtunk két egyszemélyes rekamiét, vettünk helyette egy lapos kihúzhatót, aminek mindjárt elgörbült a lába, dehát sámli is van a világon. Azóta e hagyományos bútordarab tartja vállán estelente a porhűvelyemet. Néhány felesleges bútort — szekrény, asztal stb. — eladtunk az udvaron kiáltozó ószeresnek, így összegyűlt vagy százhatvan forint, amiből két kerámiavázát vettünk. Miután a modern lakásban nincs szekrény, ruháinkat madzaggal átkötöttük, és beraktuk a spájzba. Onnan viszont levittük a befőtteket a pincébe, hogy hely legyen. Majd ha megyek le szénért, hozok fel egy-két üveg dzsemet is, bár még nem tudom pontosan, hogy a modern ember szereti-e a dzsemet és miből eszi. Egyébként a brikettet is eladtuk, mert szétvertük a kályhát, a csempéket részben a képek alá tettük, részben a felállított fafűtéses szabadtűzhelyet kerítettük be velük, nehogy a parketten isa, por és homu legyék.

De mit tegyünk a vázába? A feleségem estefelé kiküldött a Városmajorba, hogy hozzak két gallyat. A parkőrök vonalán átcsúszva, sikerült is foglyul ejtenem két száraz ágat, amit vámmentesen hoztam át Pestre, bár az autóbuszon nagyon furcsán néztek rám. Aztán nekiálltunk a növényeknek, mert a botanika még mindig csak a hagyományos formákat kedveli — egyetlen ollóval kissé átalakítottuk a természetet. Azóta nálunk trapézek, négyzetek, háromszögek nőnek a cserepekben, az isten se mondaná meg, melyik növény mi volt előző életében.

Végezetül, maradék erőnkkel levertük a vakolatot, mert úgy hallottuk, hogy a pucér tégla igen divatos, az angolok is így csinálják, valami lehet benne. A könyvszekrény egyik sarka alá odatettem egy régi tappert, hogy ferdén álljon, mert ha nagyon szabályos, nincs benne öröme az embernek.

Szombaton este izgatottan vártuk barátainkat. Ezúttal ők csodálkoztak és kérték a belsőépítész címét. Feleségem boldogan mosolygott, én lanyhán utánoztam. Már a második üveg bornál tartottunk, amikor barátom mindannyiunk szemeláttára kicsúszott a kagylófotel nyílásán. Rettentő muris volt, mert a feje meg a lába előremeredt, a karja szintúgy, csupán ülőrészének a tengerszint feletti magassága csökkent, és elérte a padló nívóját. Valahogy visszaráncigáltuk őt a társadalomba, de láttam, hogy lelkivilágában válságjelek mutatkoznak. A harmadik üveg után lágyan megcsókolt a tarkómon, és könnyezve vallotta be, hogy ilyen szégyen még nem érte, tartja szerencséjének, hogy az ő lakásukban nincs kagylófotel, és különben is, csak a felesége szereti az ilyen modern dolgokat. Az asszony titokzatos arccal hallgatta.

Mikor legközelebb hozzájuk mentünk, valami változást vettem észre a lakásukon.

Minden sarokban ott állt egy kagylófotel.

Marthy Barna

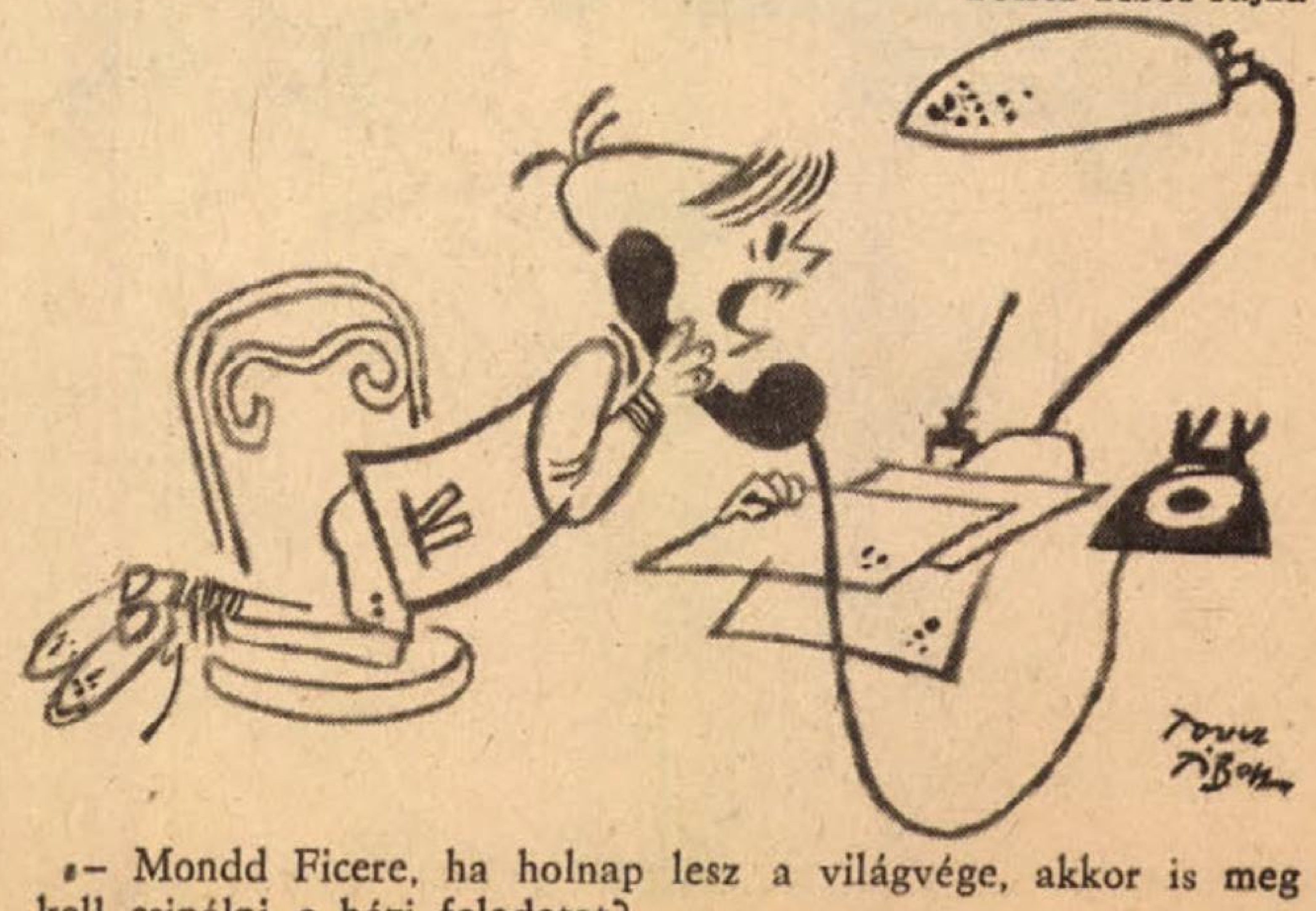
Világvége

Kaján Tibor rajza

Február negyedikén

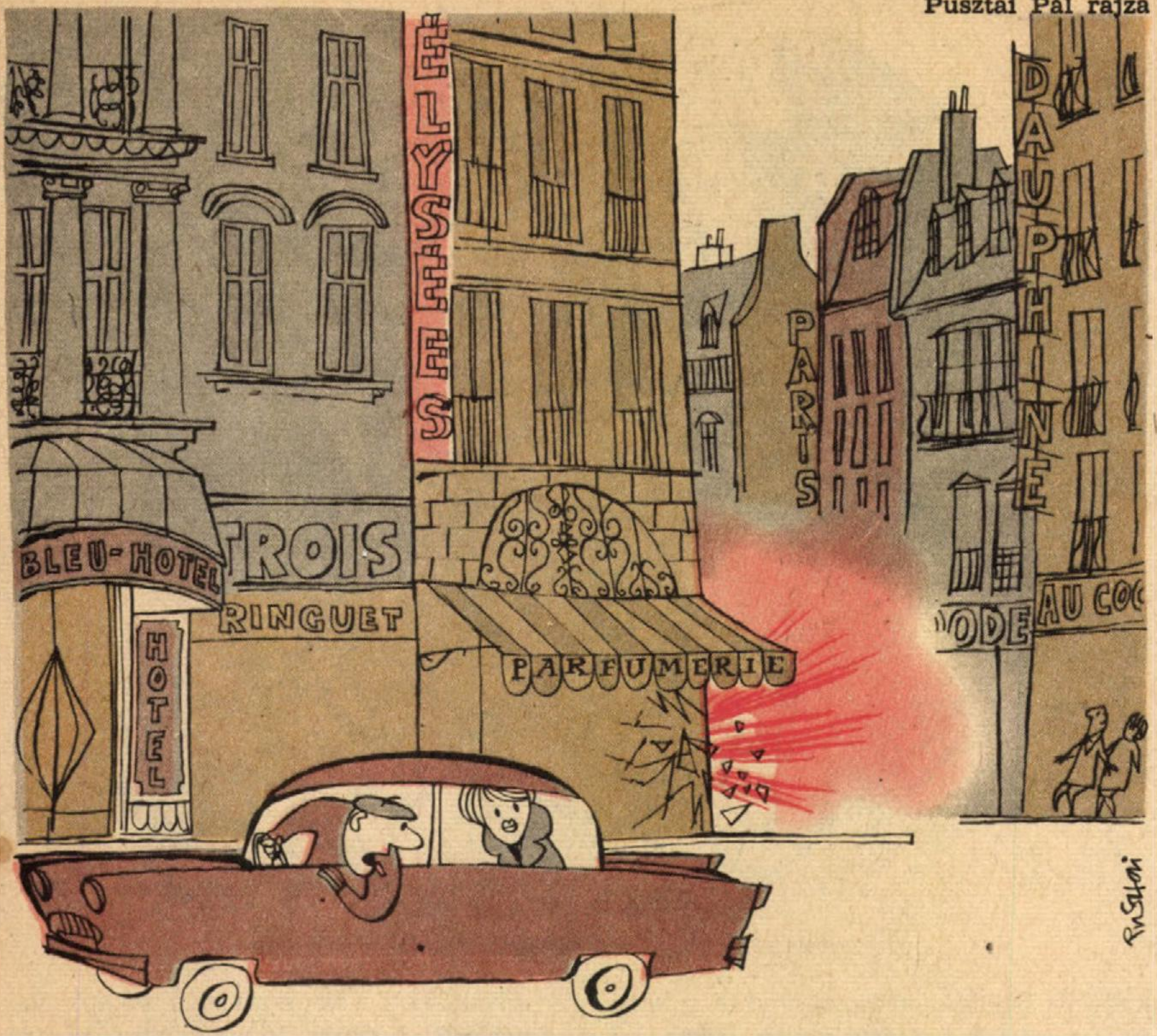
Toncz Tibor rajza

– Mondd Ficere, ha holnap lesz a világvége, akkor is meg kell csinálni a házi feladatot?

Plasztikbomba

Pusztai Pál rajza

– Már megijedtem, hogy a hátsó kerék kapott defektet...

Januári számvetés

Nem tizenkét hónap az év,
Mondhat bárki bármit.
Januárban még az ember
Visszafelé számít.

Januárból a ház ura
Bármennyi pénzt fej ki,
Elnyeli a karácsonyi
Cukor, dió, beigli.

Háziasszony januárban
Másnaponként tálal
Rántottlevest, csakhogy rendbe
Jöjjön a kasszával!

Leves mellett utal a sok
Jó ünnepi kosztra:
Pulyka, malac, liba árát
Most kell, hogy „behozza".

Januárban szűk a keret,
S a kedélyre hat ki,
Hogy a decemberi kölcsönt
Ekkor kell megadni...

Januárban se sör, se bor,
Vízzel telt a korsó.
Nem is első hónap ez, de
Bizisten — utolsó!

K. Tóth Lenke

Nyílt pályázat

A napisajtó is ismertette azt az érdekes pályázatot, amelyet a Tájékoztató, az Állami Könyvterjesztő Vállalat lapja hirdetett. A pályázónak el kell képzelnie, hogy ő az első, embert is szállító Venus-űrhajó utasa. A feladat: válasszon ki három könyvet, amit magával vihet, azzal a meggondolással, hogy a visszaindulásra esetleg évekig várni kell. A pályamunkák elbírálásánál előnyben részesül az, aki rövid és frappáns indokolást ad.

Minthogy a pályázat jeligés, „Nyílt sisak" jeligével ezúton pályázom. Én az útra a következő három könyvet választanám ki:

1. *Kacsaúsztató. Mai társadalmi regény.*
2. *Mosd meg a gyümölcsöt, Fridolin! Erkölcsrajz a harmincas évek elejéről, derekáról és végéről.*
3. *Addig nyújtózkodjál, ameddig a takaró ér. Verses történelmi dráma a magyar előidőkből, 9 felvonásban.*

Indokolás: mind a három művet én írtam. Pályázó legyen a talpán, aki ennél rövidebb és frappánsabb indokolást tud adni! Amennyiben az első díjat nem adnák ki, adják ki legalább a fenti munkáimat, mert a kiadók szűkkeblűsége miatt egyelőre még csak kéziratban leledzenek.

Heves Ferenc

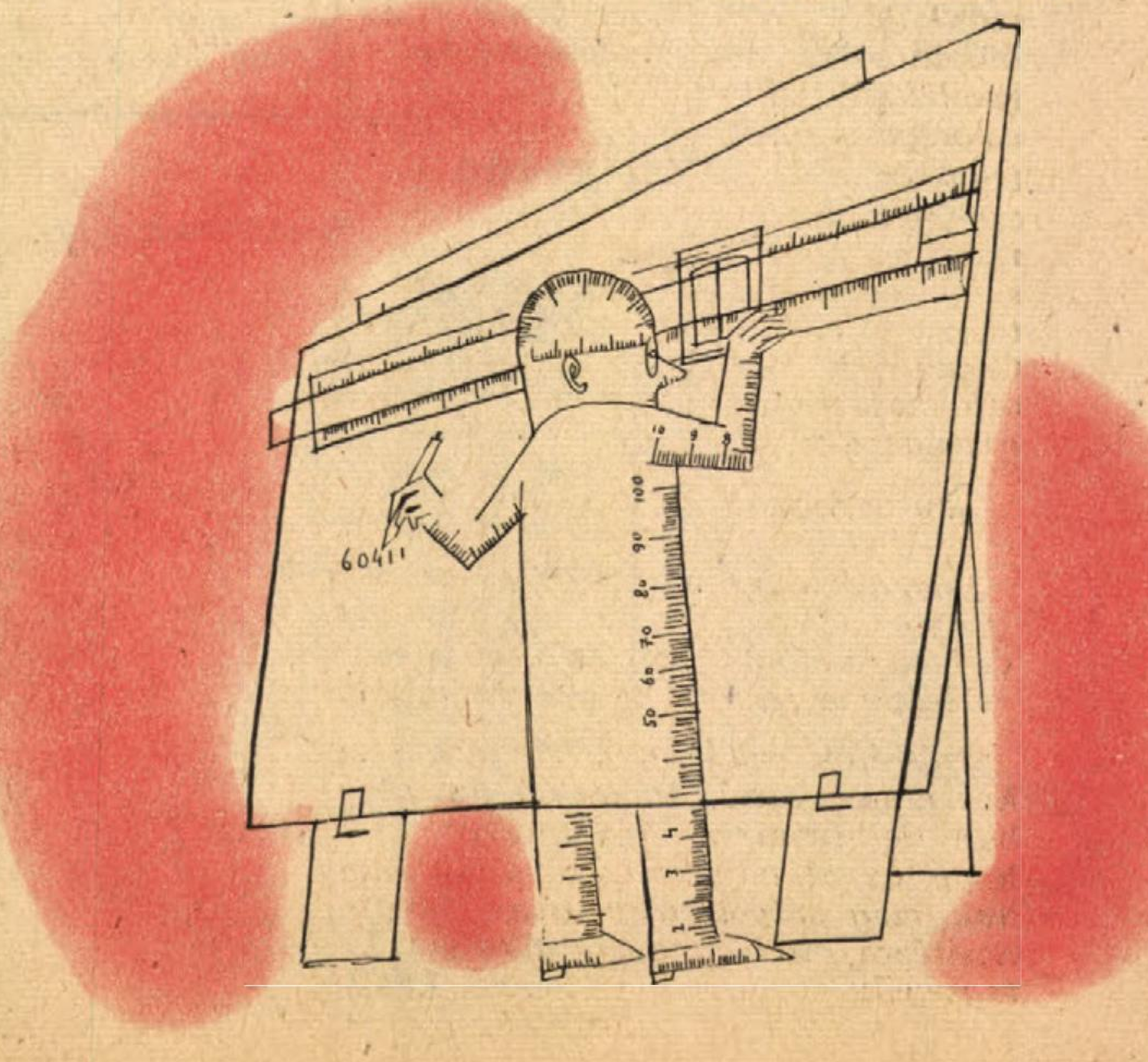
Természethű ismeretterjesztő előadás

Takács Zoltán rajza

A számok embere

Szűr-Szabó József rajza

Ihaj-csuhaj!

Az az intenzív propagandahadjárat, amelyet az alkoholizmus teljes felszámolására indítottak, parancsolón követeli, hogy megvizsgáljuk az irodalom és a művészet viszonyát az alkoholizmushoz. Az orvostudomány az alkoholizmust súlyos betegségnek tartja, amely tönkreteszi a szervezetet, elmebajhoz vezethet, erőszakos halálesetek, balesetek okozója, s az utódokban is pusztít.

Ezzel szemben az irodalom és a művészet, amely a valóság tükrözésében nagyobb eredményeket ért el, mint az orvostudomány, gyökeresen más véleményen van. A részegeskedés az irodalomnak és a művészetnek megszokott, kedvenc témája. Nem igazi költő az, aki még nem dicsőítette az alkoholmámort, s bordal nélkül nehéz lenne valamire való zeneszerzőt elképzelni. A népdalköltészetnek, amely a széles néprétegek igazi érzelmeit fejezi ki, valóságos kincsestára az emelkedett delírium tremens. A borivással és fergeteges részegséggel foglalkozó népdaloknak se szeri, se száma. Humort is nehéz elképzelni ital nélkül. Kabaréműsorokban a részegség a

kedves, kedélyes humort képviseli. Nincs az a komikus, aki ne alakítana szívesen részeg embert. Tény tehát, hogy az irodalom és a művészet nem erős bástya az antialkoholizmus frontján, hanem rés.

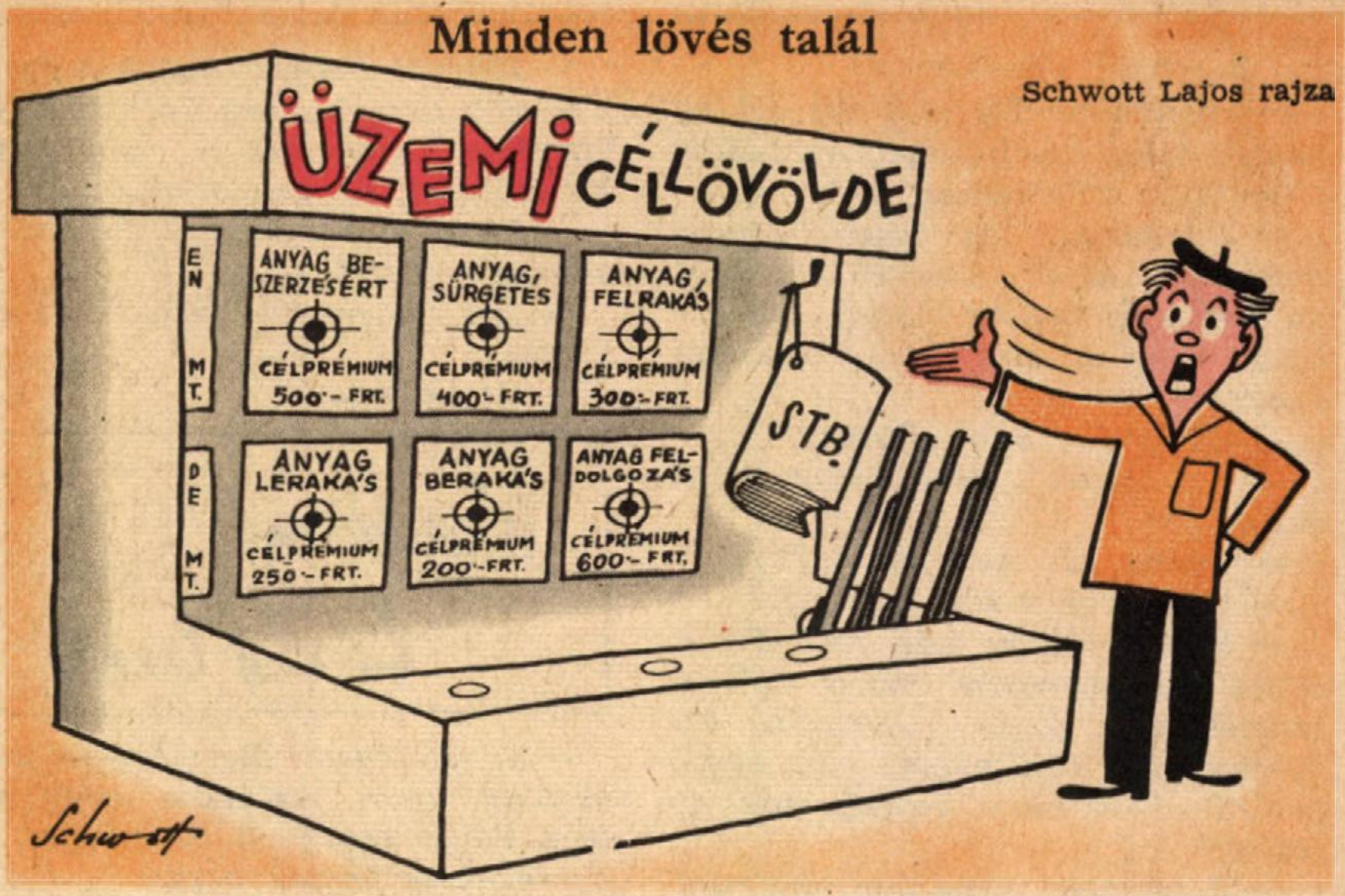
Csak az kelt hiányérzetet az emberben, hogy a számos betegség közül mindössze egyet emel ki az alkotó kedv. Nem lehetne például valamelyik új operában bordal helyett ciánkáli-dalt költeni? A ciánkálinak az alkohollal szemben kétségtelen előnyei vannak: sokkal gyorsabban öl, hosszú és a társadalomra nézve is kínos szenvedések nélkül végez élvezőjével. Továbbá nagyon kedves kabaréjelenet lenne, ha egy féllábú embernek tréfás fickók ellopnák a mankóját, a rokkant humorosan bukdácsolna, majd elesne. Humoros kuplékat lehetne költeni gerinccsigolya-sérvről, gyomorfekélyről, trombózisról, s más betegségekről, amelyek ugyan nem olyan súlyosak, mint az alkoholizmus, az utódokat sem degenerálják, mégis megkacagtatják, felélénkítik az embereket. Gondoljuk csak el, milyen vérpezsdítő hatása lenne egy ilyen szövegű csárdásnak:

Leprás vagyok, kisangyalom, mint a csap,
Barna kislány ha megcsókol, leprát kap,
Haza mennék, jaj, de nem merek,
Mert megfertőzném gyermekeimet!

Számítok írótársaim hálájára, amikor a mai nehéz témaszegény világban felhívom a figyelmüket arra, hogy az alkoholizmuson kívül vannak még súlyos, dicsőítésre, megzenésítésre, rímbeszédésre alkalmas betegségek. **Feleki László**

Minden lövés talál

Schwott Lajos rajza

Félévi bizonyítvány

Vasvári Anna rajza

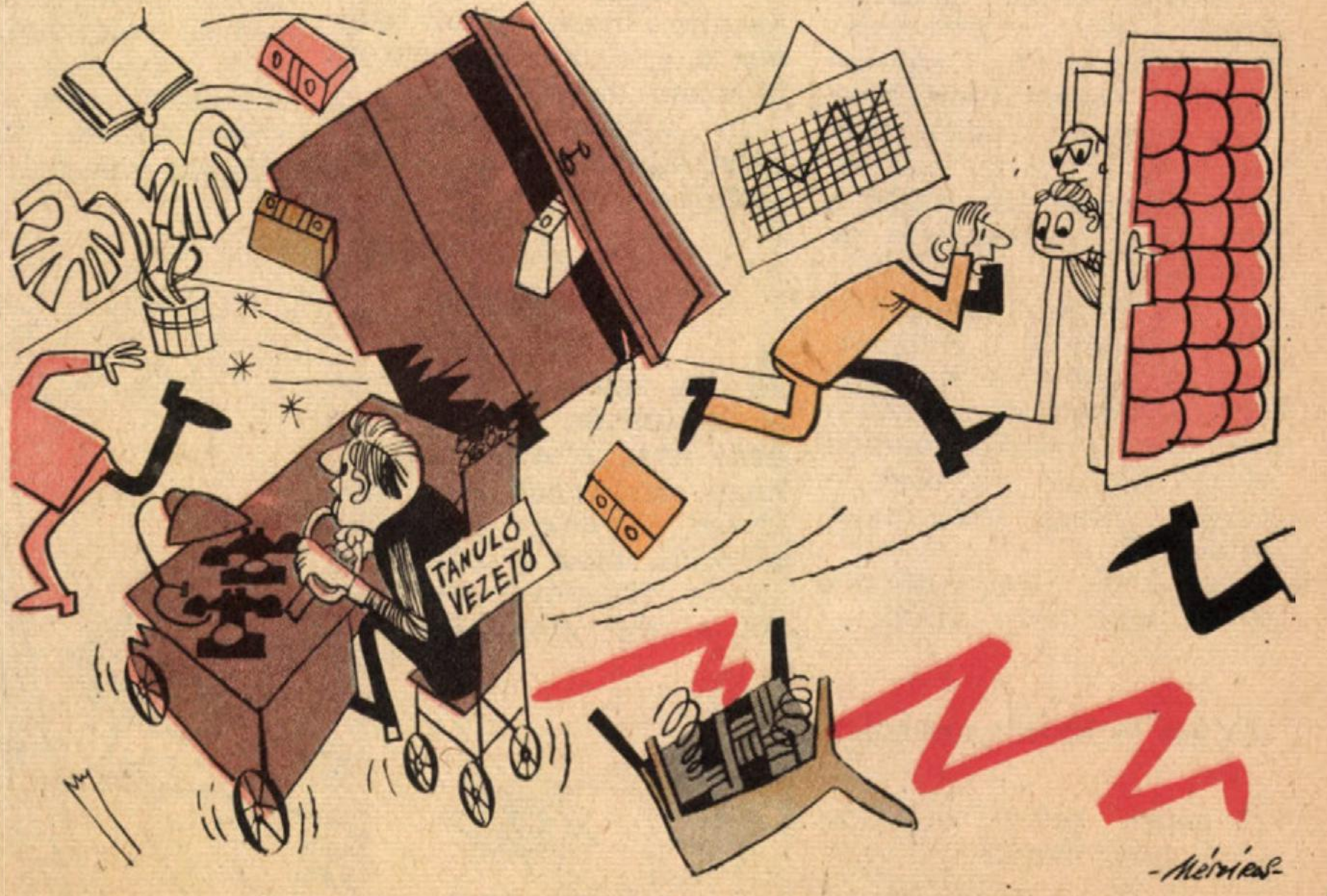

– Nem fogom magam felizgatni, akármilyen bizonyítványa lesz! . . .

– Őrület! Már megint két négyese van! . . .

Előfordul

Mészáros András rajza

– Mikor fog végre belejönni? . . .

Fogadja részvétemet!

— Köszönöm. Jól esik. De azt ne higgye, hogy így könnyebben tudom elviselni a történteket.

— Gondolom. Az igazi bánaton nem sokat segít a részvét. De azért ne hagyja el magát teljesen. Ne feledje, hogy az élet ilyen. Ilyen kegyetlen.

— Én is ezt hajtogatom.

— Az élettel farkasszemet kell nézni.

— Nézek. Mi mást tehetnék?

— Hány éve voltak házasok?

— Kilenc. Kilenc szép évet éltünk együtt! A feleségem maga volt a megtestesült jóság. Gyengéd. Figyelmes. Ki hitte volna, hogy egyik percről a másikra beleszeretek az Icába?

— A szerelem néha úgy jön, mint a végzet. Mint a vihar.

— Pontosan. Délután négykor még boldog házas voltam. Fél ötkor beleszerettem Icába és felborult minden.

— Rettenetes. Pedig bizonyára küzdött a bűnös érzés ellen.

— Hajjaj! Egészen háromnegyed hatig. Akkor már láttam, hogy el vagyok veszve. Kétségbeejtő, hogy milyen szerencsétlen vagyok! Amikor láttam, hogy nem tudok Ica nélkül élni, a Dunába akartam vetni magamat.

— Ember! Ember! Miket beszél!?

— S a tetejébe még ilyen lelki állapotban hazamenni és csomagolni! Mondhatom, nagyon szenvedtem.

— Még végighallgatni is nehéz könnyek nélkül.

— Azt meghiszem. Aranka is zokogott.

— Az kicsoda?

Ketten beszélnek

— A feleségem. Mert az egy érző asszony, uram. Az tudja, hogy milyen nehéz egy férfi élete néha. A gyerekek is bőgtek persze.

— Mind a négy?

— Hát persze. Hiszen csak rám kellett nézniök és láthatták, milyen állapotban van az apjuk. Az előszobatükörben megnéztem magamat, amikor elmentem. Csapzott hajam, megkínzott tekintetem, a sötét karikák a szemem alatt... Szinte megrettentem önmagamtól.

— Szegény, szegény barátom... Nehéz napokat élhetett át.

— Képzelheti.

— Csoda, hogy egyáltalán kibírta. Kész csoda.

— Kibírtam, mert erős lélek vagyok. De, hogy nem voltam egészen magamnál, azt bizonyítja az, hogy a rádiót elfelejtettem elhozni otthonról, pedig azt az én prémiumomból vettem tavaly karácsonykor.

— Több is veszett Mohácsnál!

— Nem úgy van az. Amikor az ember úgy le van törve, mint én, igényli a zenét. Majd felmegyek érte és elhozom, ha egy kicsit erőre kapok. Remélem, Mátraházán összeszedem magamat egy kissé.

— Beutalták?

— Persze. Rám fér, nem igaz? Holnap már utazom is. Azután ha visszajövök, folytatom a kálváriámat. Mert úgy látszik, fenékig kell innom a keserű poharat.

— Mire gondol?

— Egy albérleti szobát kell kerítenem. Nem egyszerű dolog. Ez is csak velem történhet meg. Nem elég, hogy beleszeretek egy nálam húsz évvel fiatalabb nőbe, nem elég, hogy napok alatt éveket öregszem, nem elég, hogy ottfelejtettem a jó kis rádiómat, még albérleti szobát is kereshetek. Hát nem kétségbeejtő?

— Fogadja részvétemet!

— Köszönöm. Milyen kegyetlen az élet... Nincs magánál egy tiszta zsebkendő?

Tabi László

Ilyenek a fiatalok

Szeged környékén öreg tanyáshoz tértem be. Fát aprított az udvaron. Érkezésemre abbahagyta, s beinvitált a konyhába. Jó savanykás kadarral buktatta meg a kancsót, és mintha, ki tudja, mióta ismerne, beszélni kezdett. Szomszédról, régmúltról, katonaéveiről, s csodálkozott, hogy néha jegyzek, hiszen nem mondott semmit, újságba valót. Egyszercsak rátért a fiatalokra, pontosabban az unokáira.

— Én egyször Szögedébe vótam vásáron, s mögnéztem a panorámát. Egyször. Neköm ölég vót. Ezök mög (az unokái), mindön hétön kétször mönnek a moziba. Hogy mög nem unják...?

Azt hitte, hogy mindig azt az *egy* mozit nézik.

Egyes és kettős nevelés

A népes szülői értekezleten nagymamák is vannak. A kis falu igazgatója a kettős nevelés hatásáról beszél. Családias az értekezlet, zavartalanul szól hozzá mindenki. Egy nagymama azt fejtegeti: ha nem nevelnék vallásosan a gyerekeket, nem félnének a bűn elkövetésétől. Mire felpattan egy fiatalasszony és fülig pirosan így érvelt az öregasszony nézete ellen:

— Engem is vallásosan neveltek, mégis előbb meglett a gyerek! Csak ennyit akartam mondani!

Az igazgató szerint elgondolkoztató volt a felszólalás.

Aladdinfényben

A kis faluban se villany, se kultúrház. Ez azonban nem akadályozza meg azt, hogy színielőadásokat tartsanak. Olyankor deszkából ácsolják meg a színpadot, ügyes függönyt szerelnek fel, s négy Aladdin lámpa ontja a fényt a színészekre, akik civilben tsz-tagok, tanítók — szóval helybeliek. A technika áldása az Aladdin lámpa, amelyet időnkint levegő bepumpálásával noszogatnak izzóbbá. Történt egyszer, hogy hivatásos, úgynevezett tájoló brigád érkezett a faluba, s Molière: Duda Gyuri című színművét játszották. A színészek hozzászoktak már a technikailag tökéletlen színpadhoz, az sem lepte meg őket, hogy időnkint a közönség elragadtatva kiált közbe, ha tetszik a darab, sőt olykor meg is súgják a szereplőknek, mit tervez ellenük valamelyik más játékos. Petróleumlámpák mellett is felléptek már, de először találkoztak Aladdin-lámpás színpaddal. A fény mindenért kárpótolta őket, ugyanis az Aladdin sokkal jobban világít, mint a petróleumlámpa. S mivel nem tudták, hogy a technikai fejlődés ezen közbeeső szerszámát időnkint levegővel kell feltölteni, váratlanul érte őket a meglepetés. Duda Gyuri kikapós felesége éppen a tilosban járt, amikor az iskola hivatástudó segédje lassú léptekkel felemelte és a színpad elé vitte a kétágú létrát, majd ráállva szépen sorjában — amíg a fiatalok a színpadon csókolóztak — levegőt pumpált az Aladdinokba.

A közönség pisszenés nélkül figyeli a szerelmeseket. Csak a színészek nem tudnak mihez kezdeni a sistergő pumpálás hallatára. Tovább csókolóztak, s fuldokoltak a nevetéstől. Ekkor valaki megszólalt:

— Nem most kellett volna pumpálni a lámpát, szegények, most világosba' vannak! Még meglátják őket!

Mire a lámpagyújtó hivatalsegéd:

— Bízzák csak rám! Akkor kell csinálni, amikor nem beszélnek. Hogy ne zavarjak!

Szemes Piroska

MOISSI, MINT NYELVMESTER

Az olasz származású, nagyszerű német színész: Alexander Moissi, budapesti vendégjátékai alkalmával özönével kapta a rajongó leveleket. Túlfűtött játéka elsősorban a lobbanékony női szíveket ejtette meg. Egy „Hamlet" előadás után a levél- és ajándéközön között egy bőrkötésű Shakespeare-kiadás ragadta meg a figyelmét, amelynek táblája alatt egy rózsaszín levélke lapult.

„Kedves Mester! — ez állt benne finom, szálkás női írással. — *Mint levelemből láthatja, kezdő vagyok a német nyelvben. Bocsánatot is kérek az esetleges hibákért. Tulajdonképpen azért írom ezt a levelet, mert a Mester olyan csodaszépen beszél németül, olyan klasszikus kiejtéssel, hogy a világ legboldogabb kislánya lennék, ha a Mester nekem néhány német nyelvórát adna. Még a mama is azt mondja, hogy a Mester szebben beszél németül, mint Frau Oppenheim, aki engem tanít, pedig az okleveles nyelvtanár és egy pengő ötvenet kap óránként, ami nem csekélység. Az a nagy kérésem, kedves Mester, adjon nekem legalább tizenöt-húsz németórát, hogy tökéletesítsem nyelvtudásomat. Természetesen nem kívánom ingyen, szívesen fizet a mama ugyanannyit a Mesternek, mint amennyit Frau Oppenheim kap..."*

Moissi úgy érezte, hogy ha sohasem és senkinek sem, de most, erre a levélre válaszolni kell. Nyomban nekiült:

„Igen tisztelt Kisasszony! — írta. — *A legnagyobb készséggel vállalom a levelében megjelölt díjazás mellett a német nyelvmesterséget. Sajnos, holnap már el kell utaznom Pestről, s ezért talán a legjobb lesz, ha az első órát e hó 17-én Berlinben tartjuk. A következőt 23-án Münchenben, a rákövetkezőt 28-án Varsóban. Jövő hó 5-től kezdve Bécsben vehetünk néhány órát, ahonnan 14-én Luzernbe utazom... Kérem, ne vegye rossz néven,, hogy így kell beosztanom az órákat, de, sajnos, vendégszerepléseim életemet kissé hányatottá teszik Mit tegyek? Ilyen a vándorszínész sorsa..."*

Békés István
anekdotáskönyvéből

OPTIMIZMUS

Kiutasították.

Csak nem elcsüggedni! — biztatta magát, és tovább ment; másutt próbálkozott. Ott is elutasították.

Fiam, csak nem elcsüggedni! — így mondta mindig édesapám — emlékezett vissza —, csak nem elcsüggedni, édes fiam, és akkor előbb-utóbb eléred a célodat!

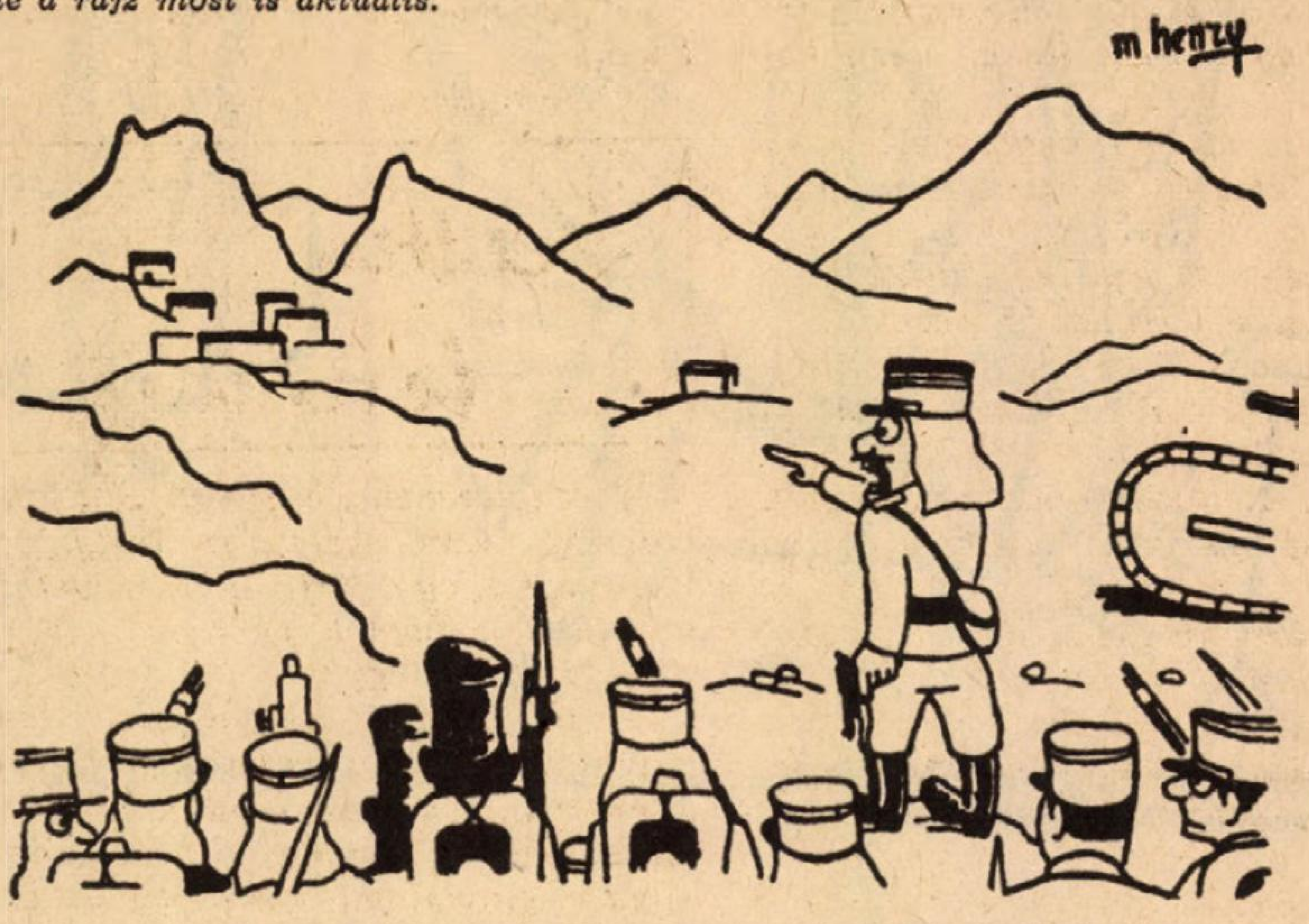
Összeszorított fogakkal tovább ment.

És az édesapjának igaza volt. A harmadik italboltban kapott fröccsöt az ittas ember.

(d—i)

Rajzos INTERJÚ

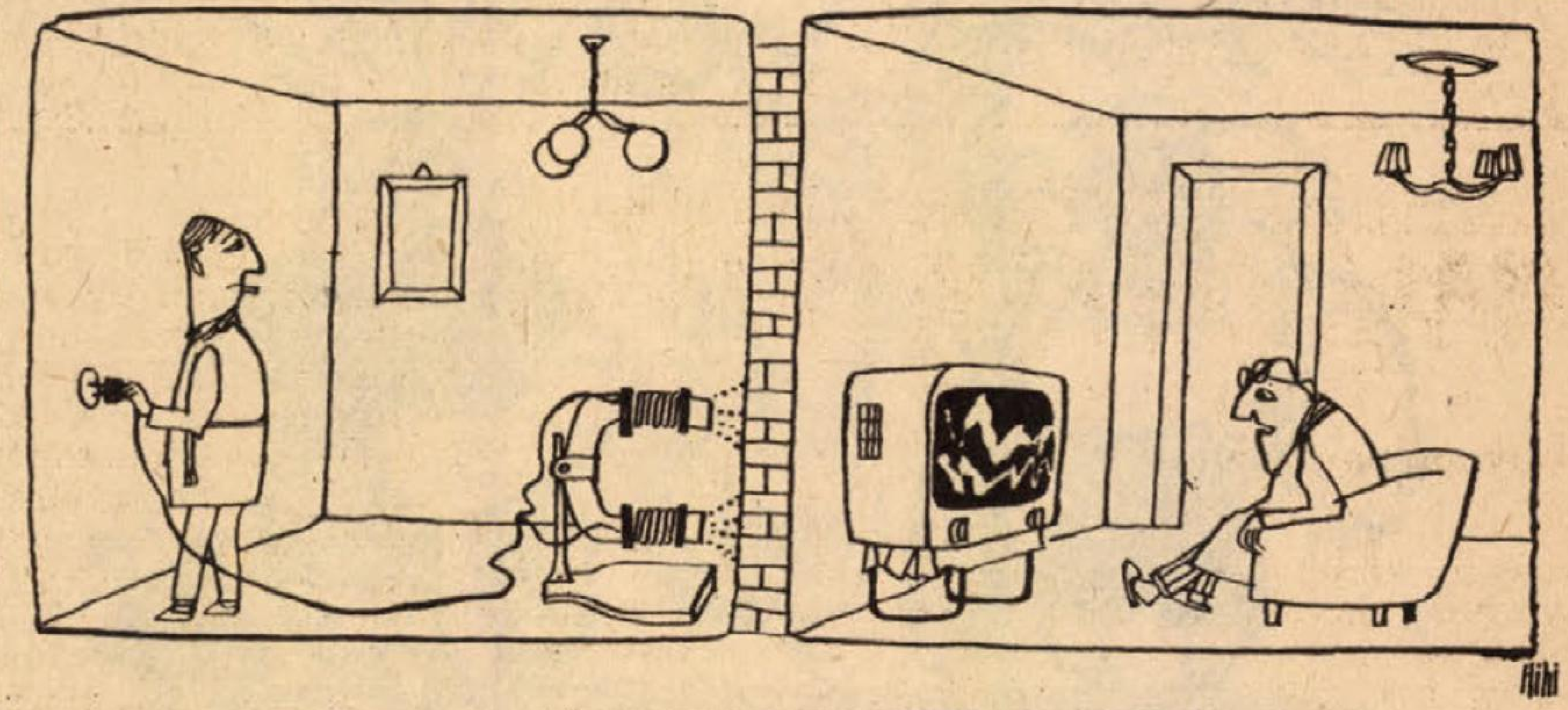
A párizsi „Les Lettres françaises" munkatársa felkereste Maurice Henry-t, a népszerű karikatúristát, aki a riporter kérdéseire rajzokkal felelt. Arra a kérdésre, hogy mi a véleménye az algériai háborúról, Henry egy 1932-ben megjelent karikatúrájával válaszolt. Akkor a francia gyarmatosítók marokkói hadjáratát gúnyolta ki, de a rajz most is aktuális.

— És ha ellenállnak, ne habozzatok, pacifikáljátok őket agyon!

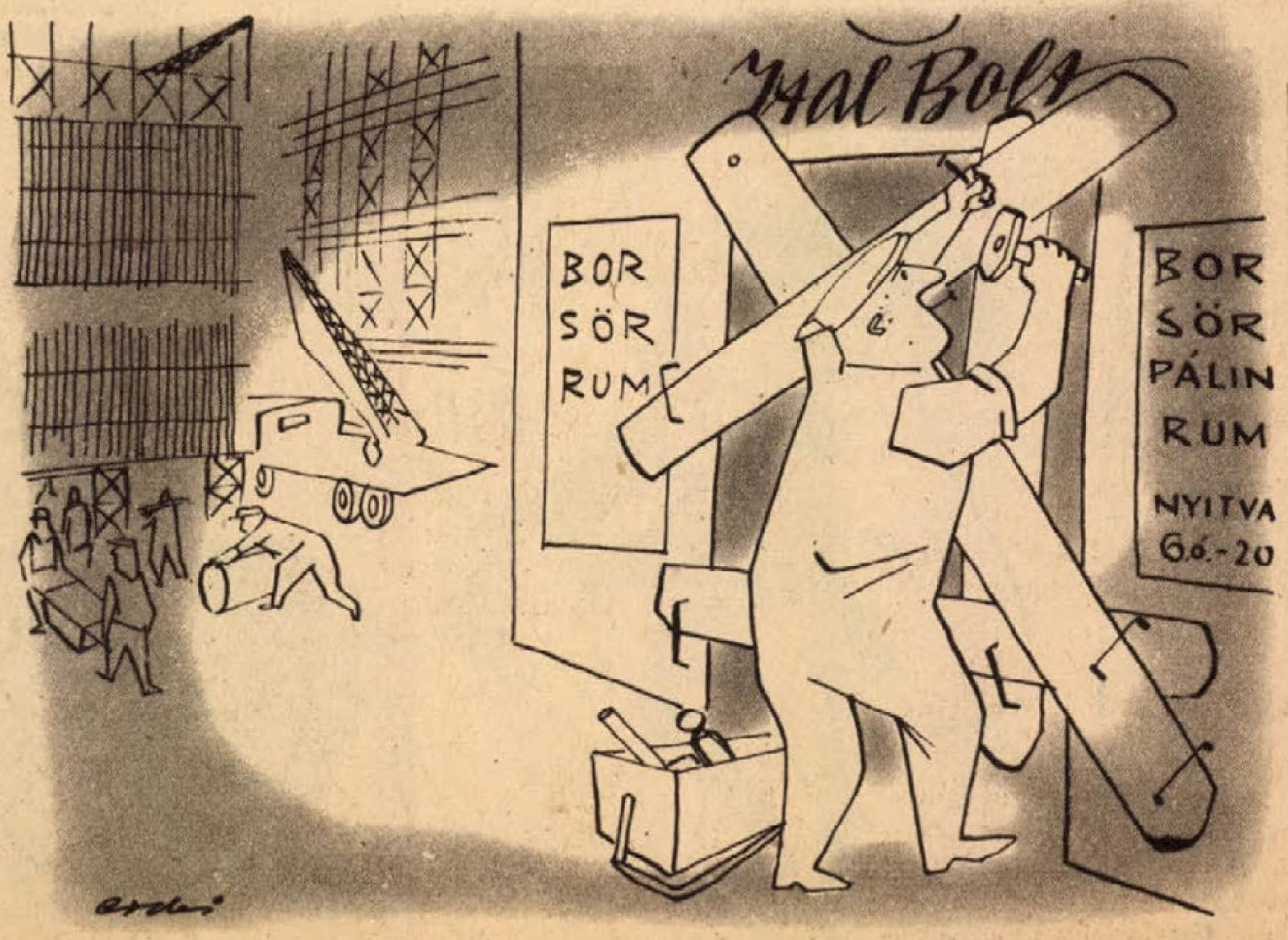
Vérbeli társbérlők

Hegedűs István rajza

Baleset-megelőzés

Erdei Sándor rajza

Gyors elhatározás

Toncz Tibor rajza

– Annyi disznóság történik a világon, hogy rám már nem is figyelnek! Hans, csomagolj, megyünk Nyugat-Berlinbe!

Fel kell kötnünk a focinadrágot!

Szepes Béla rajza

Chilei csoport-ellenfeleink

Tavaszvárók

Pusztai Pál rajza

Nem értem a nőket!

Ezt először a sarki trafikban észleltem, ahol a csinos eladónőtől vágyakozva kértem egy doboz Kossuthot. Én is tetszhettem neki, mert hamiskásan rámkacsintott, és megkérdezte:

— Lágymányosi?

— Nem! Angyalföldi vagyok, a Váci út és Lehel út között.

Erre adott egy dobozzal. Vártam, hogy tovább kérdezősködik, de úgy csinált, mintha már nem érdekelné a dolog.

— Töltőtollat, nőt, villamost ne adj kölcsön, mert jön másik — legyintettem. Másnap az új büfésnőtől vásároltam Kossuthot. Helyes volt ő is cefetül.

Ahogy átnyújtottam a pénzt, elpirult, és nagy örömömre megszólított:

— Egri?

— Igen! — válaszoltam, váratlan ötletnek engedelmeskedve. — Maga is? Hisz akkor földiek volnánk! — Avval átnyúltam a pulton, hogy megcirógassam a karját. Ő azonban nem hagyta, sőt tüntetőleg a kezemre ütött. Elértettem a célzást, de azóta sem tudtam megnyugodni.

Hát engem csak úgy le lehet szólítani? Mondjuk igen. Ez azonban nem indok arra, hogy kétségekbe taszítsanak. Ha nem kellek a nőknek, ne kacérkodjanak velem. Ha viszont van bennem valami Yves Montandból — aminek nagy a valószínűsége —, mondják meg bátran.

Nem harapom le az orrukat.

K. T.

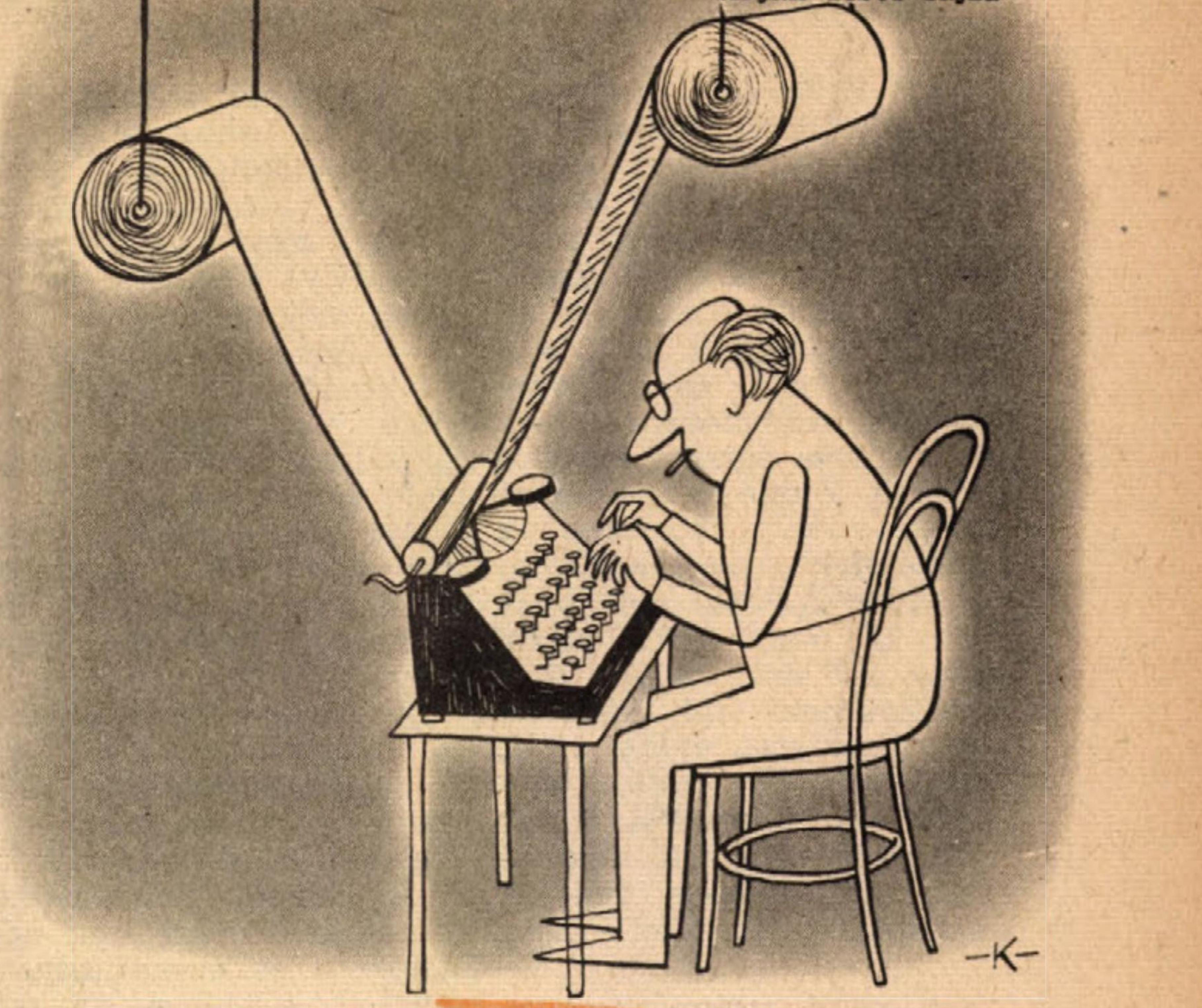
Lejtős út

Kaján Tibor rajza

Folytatásos kisregény

Kaján Tibor rajza

A SZERENCSÉS 13

Január 17-én a délelőtti órákban különös látványra lettek figyelmesek a hajdúszoboszlói járókelők. Egy elegáns ünneplőt viselő férfi hatalmasan megtömött szatyrot cipelt. A férfit két hasonlóan öltözött egyén kísérte, és tekintetüket mindhárman szüntelenül a szatyron tartották. Nem hagyott békén a kíváncsiság, hát megkérdeztem:

— Mondják már, mit cepelnek abban a hatalmas szatyorban?

— Szűzdohányt.

— Szűzdohányt?

— Azt bizony. Több mint egymilliót, vadonatúj százforintosokban. Itt osztjuk szét a kultúrházban, ha kedve tartja, jöjjön maga is.

A szövetkezet szépei

A két szilágyi lány és a januári kalarábé

Persze, ezután már én is a szatyros emberekkel tartottam a kultúrházba. Az osztásból azonban mégis kimaradtam, mert nem voltam tagja a Kossuth tsz-nek, és így természetesen nem volt egy árva munkaegységem sem. Viszont, gondoltam, ha már ott vagyok, végigülöm a Kossuth termelőszövetkezet tizenharmadik zárszámadási közgyűlését, mert az ember mégiscsak kíváncsi hogy mi módon lehet elérni ilyen milliós „dohánytermést"?

Mint a közgyűlésen kiderült, a szövetkezet egyforma igyekezettel foglalkozott kóros elhízásra hajlamos marhák és sertések túltáplálásával, és mindenfajta növénytermesztéssel. Híres melegházi kertészetüket szoboszlói gyógyvízzel öntözik, és a melegházakat is ezzel fűtik. Azt mondják, hogy, aki a szoboszlói fürdőben kúrálja magát, annak nem fáj a lába. Részben a szoboszlói gyógyvíznek köszönhető, hogy ma már Takács József elnöknek sem fáj a feje, miből fizesse a 42 forintos munkaegységet. A primőr zöldség a háziasszonyoknak jól jön a konyhára, a Kossuth tsz-nek pedig jól hoz a konyhára.

Ez alkalommal vették fel az új tagokat. Érthető, hogy a jó jövedelem mindenfelől vonzza az embereket, annyian jelentkeztek, hogy nem is mindenkit tudtak felvenni. A jelentkezők közt igen sok a nő.

— Ha ez így megy tovább — állapította meg az egyik vezetőségi tag —, jövőre több nő jelentkezik a Kossuthba, mint a Színművészeti Főiskolára. (Persze, vannak az újak közt férfiak is szép számmal.)

Két pohár bor között megkérdeztem az egyik fiatal tsztagot, akinek az évi jövedelme kereken 28 000 forint volt, hogy hisz-e ezután a 13-as szám baljós voltában.

— Hát igaz, ami igaz, egy kicsit még hiszek.

— De hát akkor mivel magyarázza, hogy éppen a tizenharmadik közgyűlésen kapott ennyi pénzt?

— Viszketett a tenyerem.

Fülöp György

A hét szoboszlói tsz. közül a legkisebb a „Kossuth", mégis neki van a legnagyobb jövedelme!

Jelmezes estélyen

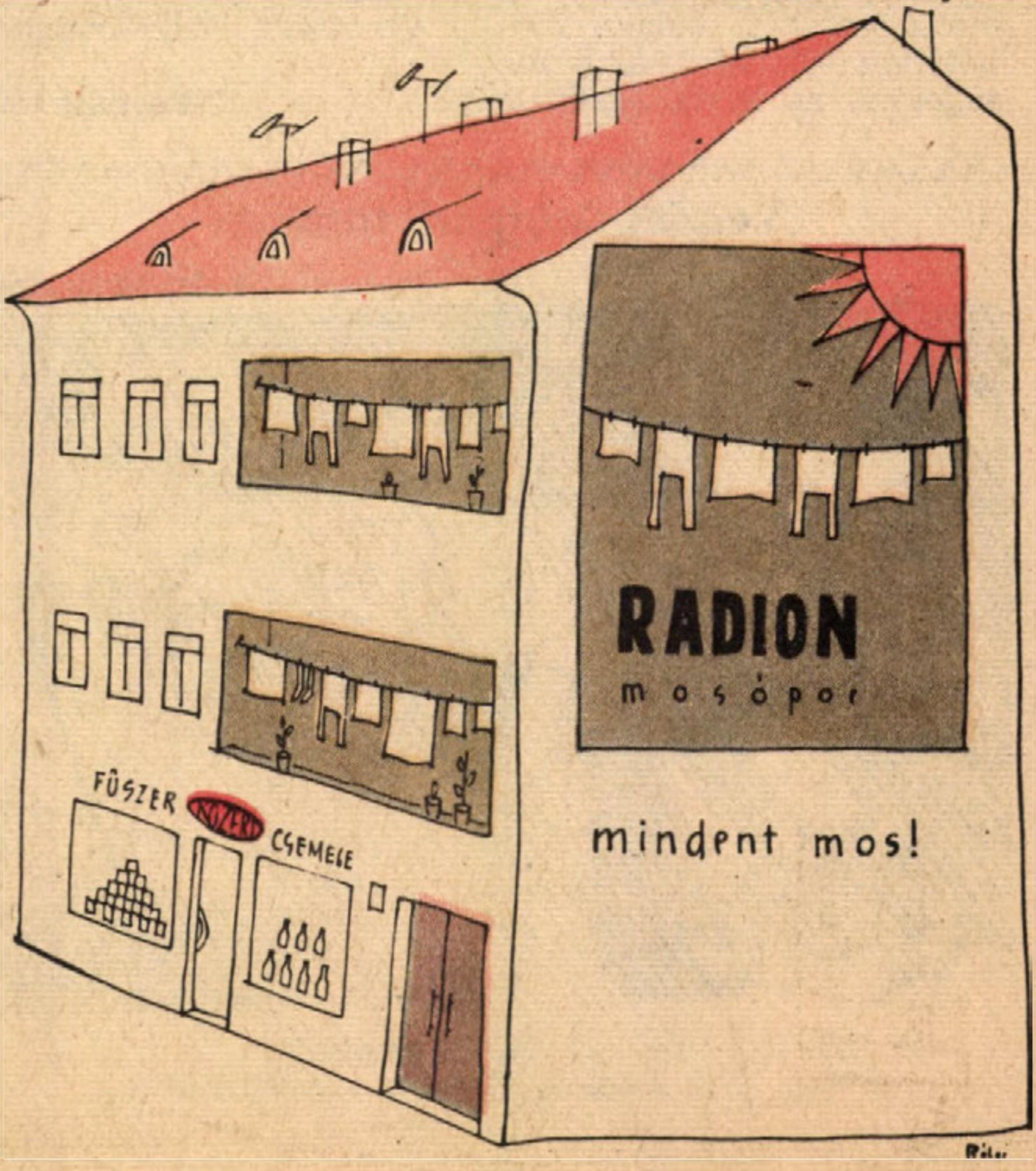
Toncz Tibor rajza

– Tévedsz, öregem, az nem én vagyok!

A reklám hatása

Réber László rajza

Bújócska a paragrafusok között

Azt a levelet, amelynek nyomán télvíz idején útra keltem, áz abonyi asszonyok írták a Ludas Matyinak. Azt írták ebben a levélben az abonyi asszonyok: náluk olyan jól sikerült kiépíteni a lakásokon a bor- és pálinkaárusító zughálózatot, hogy az ő jobb sorsra érdemes férjeik lépten-nyomon belegabalyodnak. Ezekben a higiénia-mentes házi-maszek becsalikban nem írják ám ki, hogy: Hitel nincs! Meg azt sem, hogy: Ittas embert nem szolgálunk ki! Itt jó szívvel adják a „jó házi cefréből készült pancsot" és jó szívvel fogadják el az érte járó obulust. Itt nem kérnek senkitől személyi igazolást arra,

hogy betöltötte-e már tizennyolcadik életévét, vagy sem. Ha a delikvens felmutat egy százast, akkor már nagykorúnak számít és ihat inaszakadtáig. Egykét helyen még előtáncosnőt is alkalmaznak az élelmes házigazdák, hogy jobban menjen náluk az ivászat. Mikor aztán a termés koronái ezekből az alkohol-csapdákból kidülöngélnek, pénz helyett csak a napokig tartó macskajajt viszik haza feldúlt otthonukba és a vele járó örökös civakodást...

Az abonyi asszonyok évek óta jelentgetik már a tűrhetetlen állapotot a hatóságoknál és kérik ezeknek a lebújoknak a megszüntetését, de hiába. A zugivászat rendületlenül folyik tovább... A zug-kocsmárosoknak nem kell italmérési engedély! Elég, ha jól leplezik magukat!

— Ismerjük a problémát — mondotta az abonyi Tanács VB elnöke, amikor asztalára helyeztem a hazai panaszlevelet. — A helyi zug-bormérők névsorát 3276/1961. iktatószám alatt még tavaly elküldtük a rendőrségnek és a pénzügyőrségnek.

A Tanács tehát megtette a magáét, de ettől még a zug-kocsmárosok továbbra is jó egészségnek és jó bevételnek örvendenek.

A ceglédi pénzügyőrség vezetője elővett egy nagy könyvet és megmutatta az abonyi zug-bormérők bűnlajstromát. Ebből még én is láthattam, hogy mindegyike többszörösen volt már büntetve zug-árusításért.

Tehát a pénzügyőrség is megtette a magáét, és nem rajtuk múlt, hogy a csekély összegű büntetések nem hatnak elrettentő példaként a jól seftelő zugkocsmárosokra.

Ebből pedig azt a tanulságot vontam le, hogy a zug-italmérők, ál-őstermelők, zug-pálinkafőzők és borpancsolók megfékezésére hozott paragrafusok gyenge minőségűek. Fokozni kell tehát ezeknek a paragrafusoknak a maligán fokát olyan magas szintre, hogy a szeszlovagoknak egyszer s mindenkorra elvegye a kedvét a jól jövedelmező és adómentes üzérkedéstől.

De minél sürgősebben!

Bernáth Ede

Mindent bele!

Körülbelül másfél évvel ezelőtt „mindent bele!" jeligével megépült, majd meg is nyílt az elsőosztályú Dunakorzó eszpresszó a Vigadó tér 3-ban. A megnyitóra meghívott vendégek tenyere akaratlanul is összeverődött a ragyogó létesítmény láttán. Még én is tapsoltam neki, pedig én nem vagyok tapsikolós természetű. Nem is csoda, hiszen ebbe a remek vendéglátóipari egységbe mindent összehordtak tervezőink, hogy méltó legyen az elsőosztályú színvonalra...

A napokban egyik idegenvezető barátom megkérdezte tőlem, ismerem-e a Dunakorzó presszót. Mondom neki: hogyne ismerném, hiszen ott voltam a megnyitóján. Csoda kis szórakozóhely ez, büszkék lehetünk rá. No, mondta az én idegenvezető barátom, akkor nézd meg most, majd alábbhagy tőle a büszkeséged...

Január 22-én délután, úgy félnégytájt benyitottam az első osztályú presszóba, ahol

ámulattal vettem tudomásul, hogy ez a presszó másfél év alatt legalább tíz évet öregedett. Azt is bánatosan vettem tudomásul, hogy én voltam, ez idő tájt, írd és mondd: a hatodik fogyasztóvendég, se több, se kevesebb. Azon meg egyenesen dühöngeni kezdtem, hogy a hajdan büszke rollók csüngnek, lógnak, az asztalokon a hamutálcák tele elnyomott cigarettacsikkekkel, a levegőt por, füst és kávéillat teszi harmadosztályúvá. Leültem az egyik asztalhoz, és kértem egy duplát. A kiszolgáló kidöntötte a délelőtti vendégek otthagyott cigarettacsikkeit a hamutálcából, unottan végigsepert egy osztályon aluli törlőruhával az asztalon, és elém rakta a gőzölgő duplát. Megittam, fizettem, jó volt, majd azzal a „jó érzéssel" távoztam ebből a kora megrokkant, „mindent bele" presszóból, hogy voltam én már vendég harmadosztályú presszóban is, persze, valamivel higiénikusabb körülmények között.

(b.)

Az érdekeltek hozzászólnak

Az „Egybe az egész és kész" című, a püspökladányi hibákkal kapcsolatos bírálatukkal egyetértünk. A visszásságok megszüntetésére a szükséges intézkedéseket megtettük. Kérjük, hogy a jövőben is hívják fel figyelmünket a járás területén tapasztalt hiányosságokra.

Kiss Béla VB-elnök.
Püspökladányi Jár. Tan. VB

„Vacsora hétkor" című cikkünkben megbíráltuk a Szent István körúti Club étterem vendéglátó munkáját. A XIII. kerületi Vendéglátóipari Vállalat igazgatósága válaszában közölte, hogy a felszolgálók figyelmeztetésével és fokozott központi ellenőrzéssel a hibákat megszünteti.

Vendéglátóipari történet

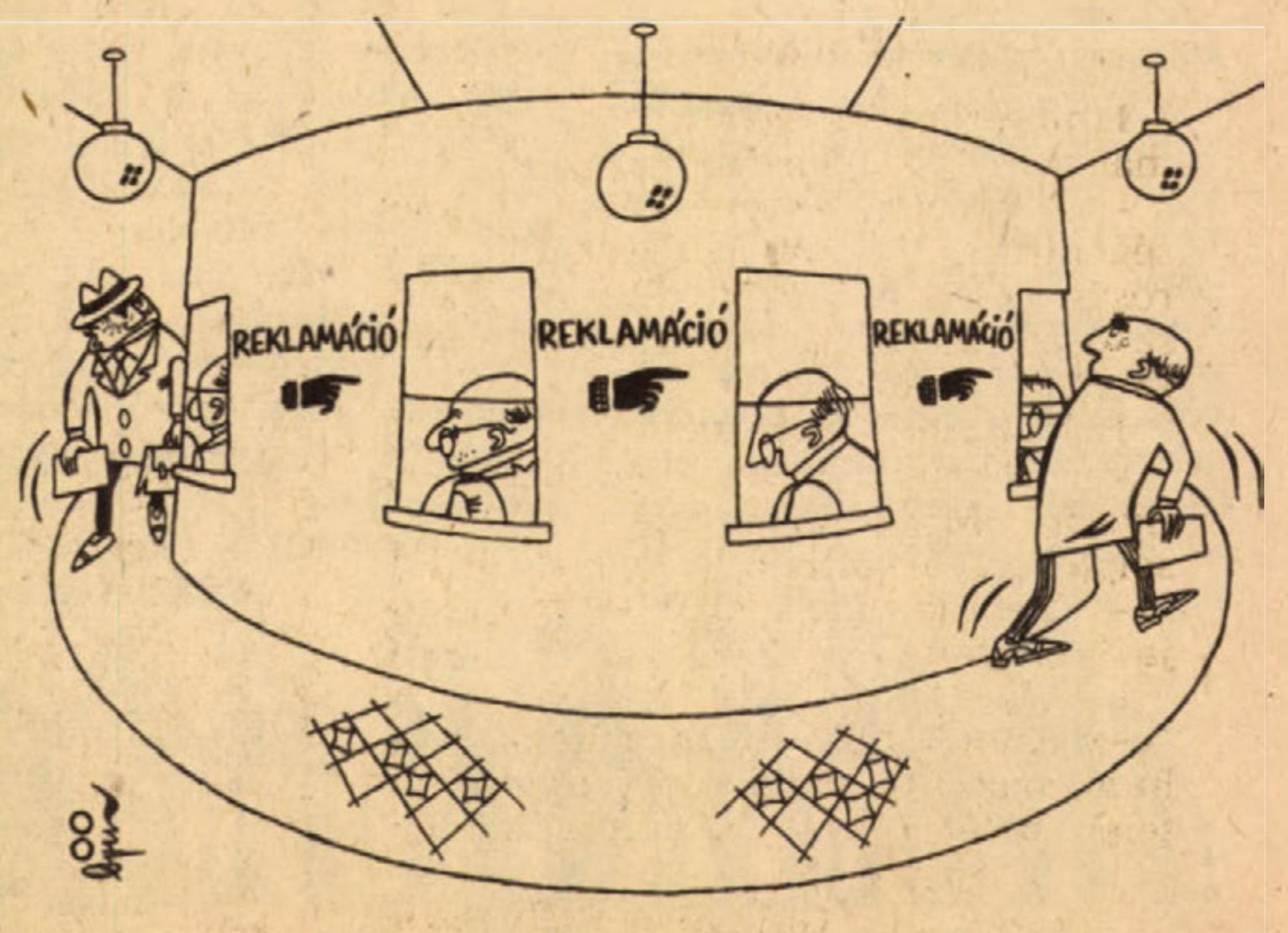
Erdei Sándor rajza

– Mi az kérem, már megint átépítik?
– Nem, csak rendesen elmossák a poharakat!...

Körfolyosó

Balázs Piri Balázs rajza

Morzsák

Pénz

Várakozom a Petőfi Sándor utcai főpostán. Az egyik tisztviselő előtt iszonyatos mennyiségű bankjegy-kötegek tornyosulnak. Unott, fásult arccal számolja a százas kötegeket. Az ő szemében ezek csupán színes papírfecnik. Talán már harmincötmillió forintnál tarthat a számolásban, mikor izgatottan odaszól a kollégájának: — Géza, tudsz adni holnapig egy húszast?!

Sorbanállás

Sorbanállnak. Szívemben régi, kedves, melengető emlékek gyúlnak. Én is beállok a sorba. Egy zöld vadászkalapos úr suttyomban besomfordál a sor elejére. A kollektíva erélyes fellépésére megszégyenülten elkotródik. Egyenruhás autóbuszvezető érkezik. Bizakodóan néz felénk: — Tizenhárom húszkor kezdek a Moszkva téren. Engedjenek előre! A nép igazságos. Soronkívül beengedjük. S mi munkások, dolgozó parasztok, haladó értelmiségiek harmónikus egyetértésben ácsorgunk, míg végre elénk tárul a nagy szenzáció: Góliát, a bálna.

Bosszú

Lapszerkesztő ismerősöm, aki maga is tevékeny író, meséli: — Már számtalanszor visszaküldtem a dilettáns ceruzakoptató remekműveit, mint használhatatlant. Mire a múlt héten postafordultával levelet kaptam tőle, az alábbi szöveggel: „Olvastam szerkesztő úr novelláját az irodalmi folyóiratban. Írása még nem üti meg a közölhetőség mértékét. Próbálkozzon újabb írásokkal."

Pech

Távoli rokonom, aki eddig albérletben küszködött, most 3 forint 30-ért nyert a lottón egy öröklakást. Midőn gratuláltam neki, keserűen panaszkodott: — A sógorom is nyert 3,30-ért egy öröklakást, de az déli fekvésű és almazöld csempe van a fürdőszobájában, míg az enyémben csak fehér. Hiába, vannak még szerencsés emberek — legyintett mérgesen.

Perpatvar

Ismerősöm megragadja a zakómat és segítségkérően néz rám:

— Képzeld, összevesztünk a feleségemmel. Valami jelentéktelen apróság miatt. Megsértődött és dühösen elrohant. Gondolod, hogy még kibékül velem?

Erőteljesen vigasztalom:

— Házastársaknál előfordul az ilyesmi. Menj haza, talán már mosolyogva vár otthon.

— Nem bízom benne — mormogja komoran.

— Miért?

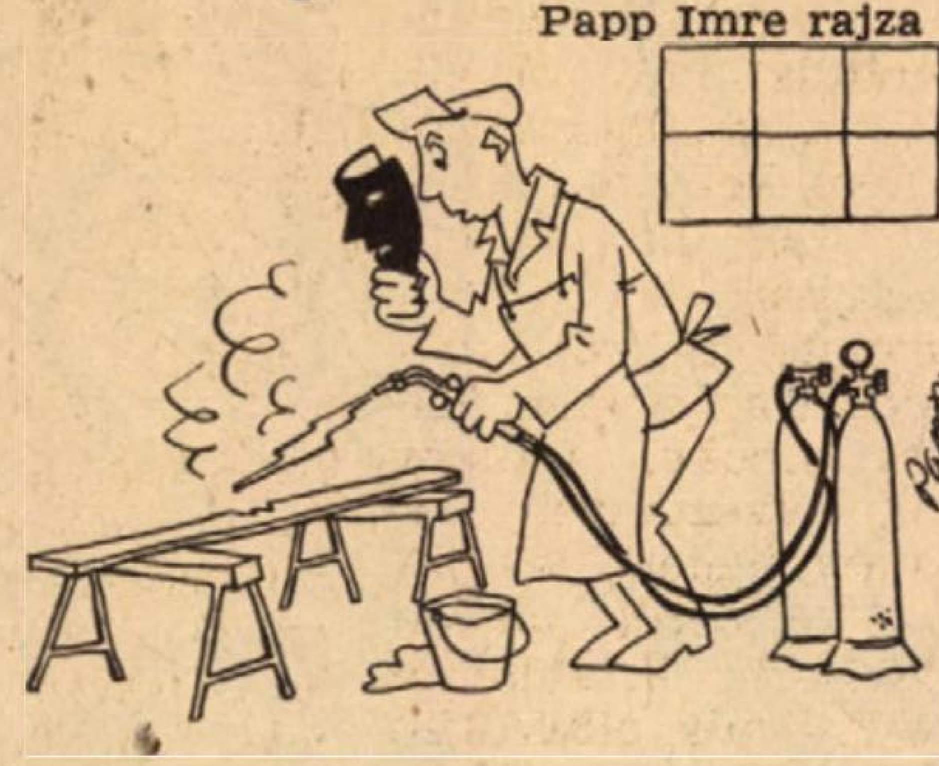
— Annak már tíz éve, hogy elrohant hazulról. Gondolod, ilyen hirtelen belátja, hogy ő volt a hibás?!

Galambos Szilveszter

Beküldött rajzok

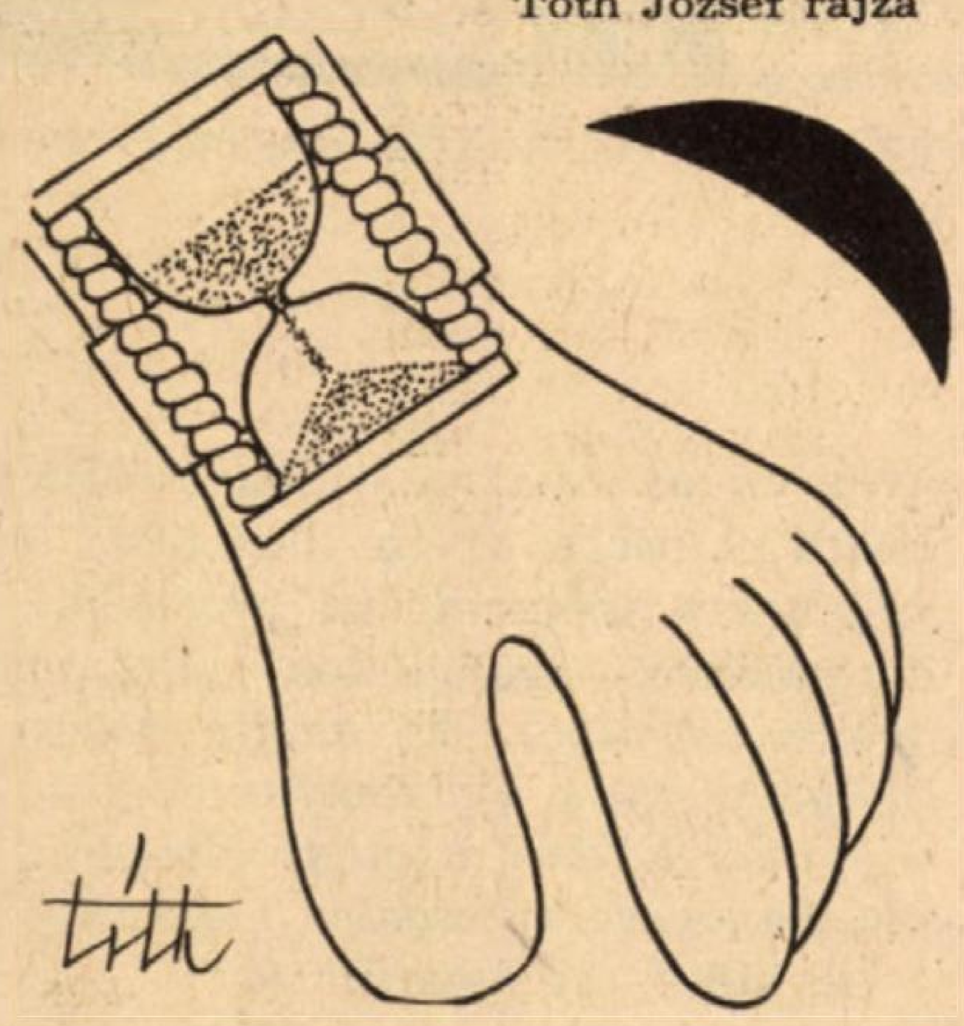
Farsangi bál után...

Papp Imre rajza

Maradi óratulajdonos

Tóth József rajza

Vendéglátás

Veres Sándor rajza

– Miért nem mossák ki a tányért?
– Kérem, az már a leves!

Rendes hivatal

…ászló rajza

– Így ni, nálunk nem porosodnak az akták!

Átvétel

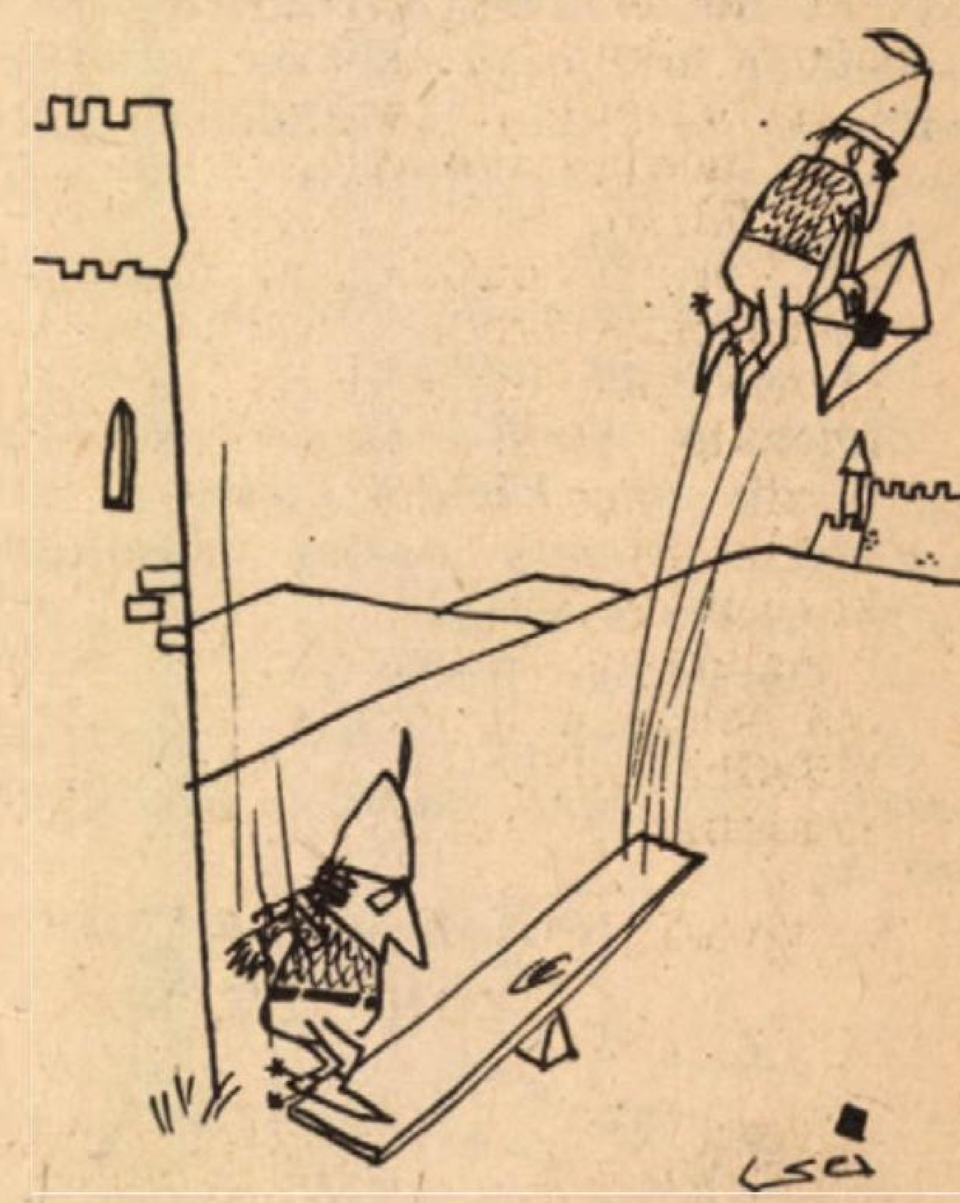
Baticz Levente rajza

– Ez bizony rendben van. Csak a tervrajz volt összegyűrődve...

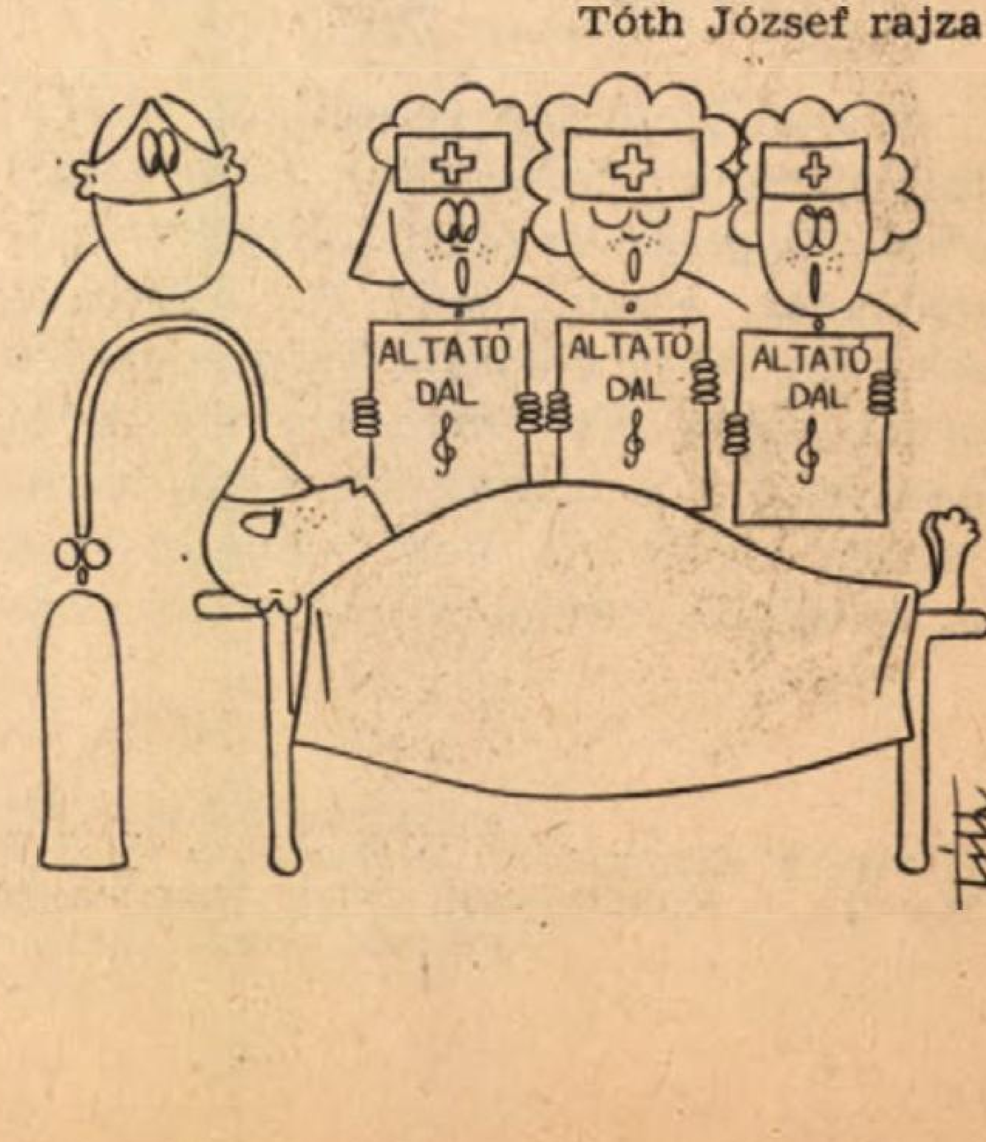
Légiposta a középkorban

Kálmánchey Zoltán rajza

Kombinált eljárás...

Tóth József rajza

Erdei Sándor rajza

Döntés előtt az USA barátai

Haiti: Megszámoltam, s az az érzésem, hogy még gondolkodnom kell . . .

PESTI TUDÓSÍTÓNKTÓL

Nem minden főnök népszerű, mivel nem minden főnök ismeri a népszerűség titkát. Erre jöttem rá a minap, amikor a Déli pályaudvartól hazáig taxit vettem igénybe. Amikor beszálltam a taxiba, a sofőr így fordult hozzám:

— Hova, főnök úr?

(A hirtelen előléptetés jól esett, bár eszembe jutott az egykori borbélyüzlet csalogató táblája: „Borotválkozás 10 fillér és mindenki doktor úrnak lesz szólítva.")

Megmondtam.

— Az merre van, főnök úr?

Ezt is megmondtam.

Elvitt. A viteldíj 15 forintot tett ki, és én nem kértem vissza a húszasból. A sofőr széles mosollyal tette zsebre a pénzt.

— Köszönöm, főnök úr.

Arcáról szeretet és hála sugárzott felém. Ez nem minden főnöknek jár ki.

A legtöbb beteg rendkívül kíváncsi. Mindent tudni akar, fáradhatatlanul faggatja az orvost. Képzett belgyógyász, sebész, orr- és gégeorvos stb., stb. Nem elégszik meg egyszerű orvosi „hm, hm"-mel, hanem tudni akarja, mi a szignifikanciája valamelyik tünetnek, nem elégszik meg a szisztolés vérnyomásértékkel, hanem tudni akarja a diasztolést is. Üdítő kivétel az a barátom, aki egyenesen lebeszéli az orvosokat a diagnózissal kapcsolatos túlbuzgóságokról. Amikor az egyik orvos a vizsgálat után így kezdte:

— Hát kérem, a maga Kroghja az alapanyagcserevizsgálat alapján . . .

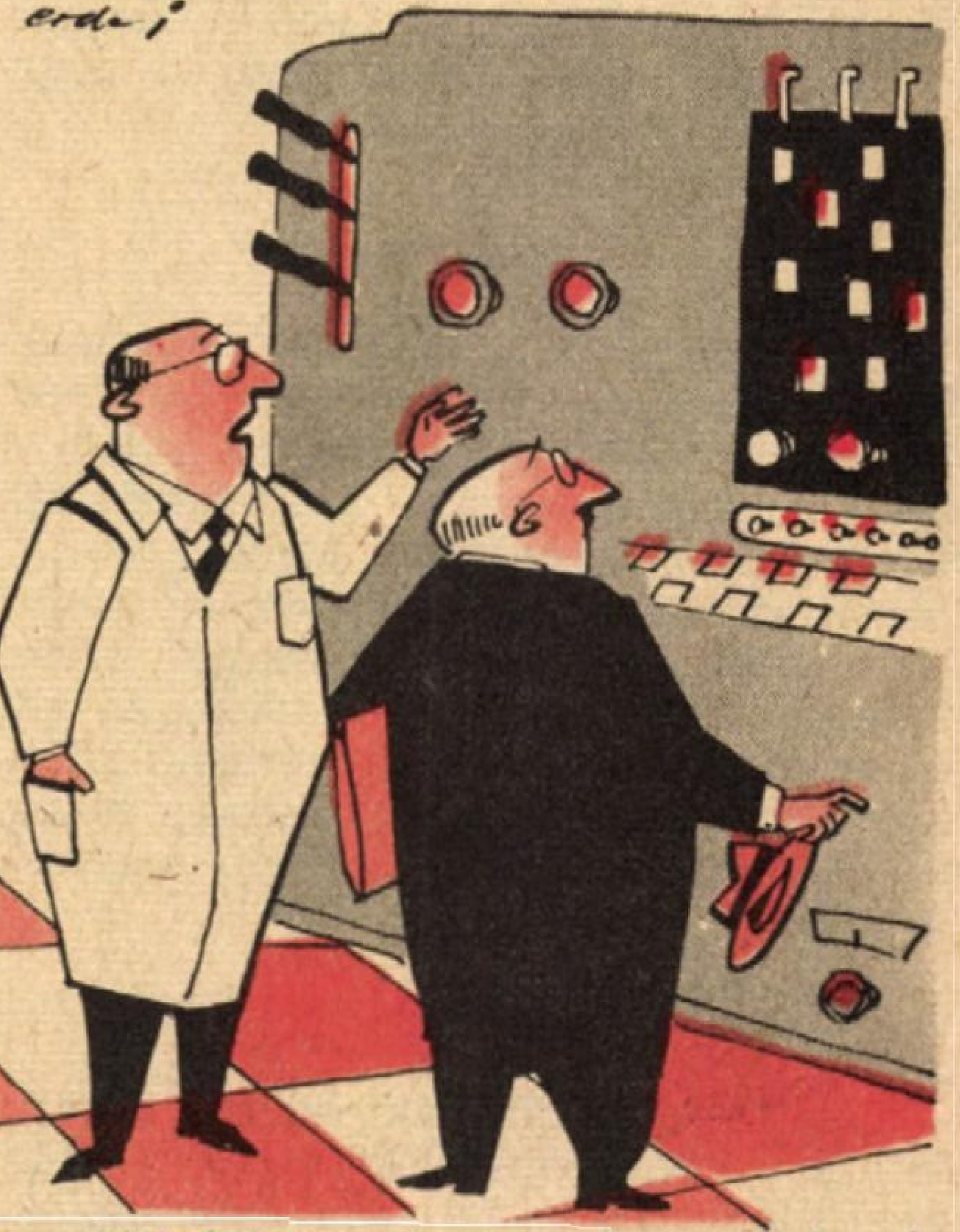
Barátom félbeszakította:

— Ez a maga dolga, doktor úr. Nekem azt mondja meg, hogy mit kell csinálnom, milyen orvosságot kell szednem, a többi nem tartozik rám. Nem vagyok orvos, mi közöm nekem a maga betegéhez?

f. l.

Elektronikus gépkönyvelés

– Tökéletesen pótolja az embert! Az elmúlt negyedévben már húszezer forintot sikkasztott is!

Elsőbbségi jog

Toncz Tibor rajza

- Mars ki! Itt már van modell!

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 62.0331 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.